

אתגרת

בשבוע 1150 | כ"ג בסיוון תשפ"ה, 19.06.2025

מה עושים הקונספירטורים כשעוזבים את העקבה? | יאיר יעקבי

צילום: מאיר אלימור

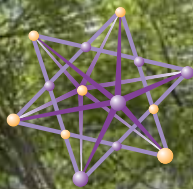
פרסית מדוברת

במשך עשרות שנות עבודתו בתחנת קול ישראל בפרסית וכמסבירן במשרד החוץ, הפך מנשה אמיר לדמות מוכרת בקרב הקהל האיראני. גם במלחמה הזאת, כשהוא בן 85, ממשיך אמיר לדבר בשפת אימו את עמדותיה של ישראל באוזני אזרחי המשטר האסלאמי העוין // יוסף ארנפלד

האקדמית חמד

חוסן, אמונה, חינוך.

קריית חינוך עדות נגב



50% הנחה
על דמי הרישום

+

10% הנחה על המקדמה*



יום פתוח 24.6

כ"ח בסיון

מקוון

19:00-15:00 | נרשמים מהבית!

תואר שני M.Ed.

שנה אחת בקמפוס

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס

תואר שני ותעודת הוראה

שנת לימודים + שנת התנסות

הסבת אקדמאים

שנה אחת בקמפוס (בחלק מהתוכניות)

נרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה ומקבלים מחשב נייד מתנה! בכפוף לתקנון



רכבת



אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה



רום
תוכנית מצוינות



מתכונת היברידית
שבוע מהקמפוס
שבוע מהבית



החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך



מערך מלגות
נרחב



שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

*לנרשמים ביום הפתוח ולמשלמים מקדמה עד ה-15.7

לפרטים והרשמה: *5280

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמד, נחטף בשבועה באוקטובר
ומוחזק עדיין ברצועת עזה. מחכים לך ולכל החטופים!





גם בשעת חירום,
שבחן גאה להמשיך ולספק אנרגיה
למשק הישראלי



"הן עם
כלביא
יקום
וכארי
יתנשא"



תודה מעומק לב

לבנות השרות המסורות
במרכז הרפואי שערי צדק

על התגייסות מרשימה לסיוע בזמן חירום

תרומתן למטופלים, לבני המשפחה ולמערכת הבריאות
בשיגרה ובשעת חירום משמעותית וחשובה ביותר.

בהערכה רבה

נעמה וקנין
רכזת
האגודה להתנדבות

רעות קרן
מנהלת מחוז ירושלים
האגודה להתנדבות

אילת כהן
מנהלת שרות המתנדבים
המרכז הרפואי שערי צדק

ירון לוץ
מנכ"ל
האגודה להתנדבות

פרופ' עופר מרין
מנכ"ל
המרכז הרפואי שערי צדק



גם בימים בהם עוצמתה של ישראל נבחנת, **קבוצת שפיר ממשיכה לעמוד בחזית העשייה.**

צוותי שפיר פועלים לילות כימים בשטח בסלילת כבישים, בניית גשרים, הנחת מסילות רכבת, והפעלת מתקני מים ותשתיות חיוניות, לצד המשך ייצור אספקת חומרי גלם לתעשיית הבנייה. זאת מתוך החשיבות והשליחות שלנו לשמירת רצף החיים והחוסן האזרחי.

אנחנו מאמינים בבניית תשתית יציבה ובת קיימא לנו ולדורות הבאים כבסיס איתן לתקווה, ביטחון ועתיד טוב יותר.



ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

לא בחיל ולא בכוח, רק בשם ומלכות

אז איך ההישג המזהיר באיראן הולך להשפיע על חיינו?

רבים, מכבים של ממש, וניצחנו. כך היה במלחמת ששת הימים, שהחזירה אותנו לכל חבלי מולדתנו. כך היה לאחר מלחמת יום הכיפורים עם הקמת עוד יישובים, עוד ישיבות. אחרי שתקפו אותנו בהפתעה ביום כיפור, היו כאלה שלמרות הניצחון נתקפו דכדוך עמוק, אפילו ייאוש, לנוכח אתגרי המפעל הציוני. אבל צו הדורות שניסח הרב קוק - 'כל נפילה היא מכשרת עלייה כפולה' - הצו הזה עומד גם לגד עיניי... אנחנו נמצאים כאן בזכות שאין גדולה ממנה! איננו לסטים בארצנו! אנחנו נמצאים כאן בבית, בארץ ישראל, היא ארצו של עם ישראל! אנחנו לא שוכחים לרגע את זה. אני לא שוכח לרגע. אפילו לשנייה. אני חייב לומר לכם שהסתכלות מלאת אמונה כזאת על המציאות דורשת רוחב דעת, ראייה למרחקים ויכולת הבחנה חדה בין אורות לבין צללים... כי בסוף אנחנו לא בדנמרק. אנחנו לא בנפאל. אנחנו לא באיטליה. אנחנו פה בארץ ישראל. בירושלים. זוהי משמעות ההיסטוריה היהודית: לחזור לארצנו, לבנות את עמנו, לבנות את אמונתנו ולממש את עתידנו פה. זה לא מנותק מעברנו, לא מנותק מתפילותינו."

אם נראה לכם שעשיתי פה העתק הדבק לכל הטור על נאום נתניהו, או ממש לא. זו רק טעימה. ממליץ לכם לחזור אל הטור המלא (חפשו בגוגל את "השופר - אל תמחאו כפיים לנתניהו, תאתגרו אותו"). למשל, אל התיאורים של נתניהו על ההשראה והכוח שהוא מקבל בימים אלה מדרך עולי הרגל בעיר דוד. אבל אני רוצה לחזור לשאלה שפתחתי בה את הטור השבוע: האם האירועים העצומים שאנחנו זוכים לראות עין בעין ישפיעו באופן אישי על חיינו, או שבעוד כמה ימים או שבועות נחזור אל השגרה? שגרה היא כמובן דבר טוב. כמה היא חסרה בימים אלה. אבל אני מתכוון לשגרה בקטע רע. בקטע בינוני.

ובכן, אין לי תשובה לשאלה הזאת. אני רק יודע שאין יהודי שלא חווה התעוררות רוחנית מהמכה הגדולה של 7 באוקטובר, ואין יהודי שלא חווה התעוררות מההצלחה הגדולה של 13 ביוני. אבל מי שייקח את הסנטימנט הזה למשהו מעשי, יומיומי, הוא פחות בקבוצת סיכון לחזור לחיים השגרתיים. מה המשימה המעשית של כל אחד מאיתנו? כל אחד והשליחות שלו בעולם, וכל אחד ההחלטות והקבלות הטובות שלו. אני כרגיל מוצא עוגן בקביעות של לימוד חדש, אפילו של כמה דקות ביום: הקראת היומי, נ"ך יומי, תהילים יומי, משנה יומית, רמב"ם יומי, הלכה יומית, תנאי יומי, מוסר יומי ועוד ועוד.

ונחשו מה קורה בסוף השבוע הזה? לא תאמינו: התחלה של מסכת חדשה בדף היומי! מסכת שבועות המאתגרת מגיע לסיומה. מזל טוב וכל הכבוד לכל המסיימים. ומסכת עבודה זרה, מלאת האגדתא, מתחילה. אז מזל טוב לכל המתחילים. גם לאלה שעדיין לא יודעים שהם מתחילים. הם קוראים עכשיו טור על ביבי ועל איראן ועל הקורונה, ולא מבינים שהחיים שלהם עומדים להשתנות. הם, כלומר אתם (כן, אני מדבר אליך, שיושב עכשיו בנחת על הספה), רק צריכים לקחת גמרא, רצוי מנגישה, או להיכנס ל'פורטל הדף היומי' עם השיעורים בכל הסגנונות ובכל הרמות, או לאפליקציית 'יומי' החדשה והמושקעת, וללמוד את הדף הראשון של מסכת עבודה זרה. זהו. לא צריך לסיים מסכת. רק לסיים דף. ואז, אם היה נחמד, תלמדו מחר עוד דף. לא בחיל, לא בכוח. רק דף אחד. נכון, זה דורש השקעה מסוימת, אבל מה מקבלים בתמורה? הו, כל כך הרבה דברים. קודם כול לקיים מצוות תלמוד תורה. וגם שפיות ויציבות, בתקופה שאנחנו כל כך צריכים אותה. וחיות לעם ישראל ולוחמיו בחזית, לאזרחים בעורף, בתקופה שאנחנו כל כך צריכים אותה. וגם מסר חינוכי ודוגמה אישית לילדים שלנו, בתקופה שהם בבית וכל כך צריכים את זה. וגם, כן, להודות ככה לקב"ה על כל הניסים הגלויים שאנחנו זוכים לראות עין בעין. נכון, לא יתבו על ההחלטה הזאת שלכם בספרי ההיסטוריה, אבל תחשבו כמה מרגש זה יהיה להגיד לעצמכם, גם בעוד שנים: אחרי המבצע הפלאי באיראן, לא הסתפקתי בהתרגשות חולפת. לא נשארתי אותו אדם. פתחתי דף חדש. ●



צילום: הקור למורשת הכוח

שנקרא מחר בבוקר בהפטרות שבת בהעלותך: 'לא בחיל, ולא בכוח, כי אם ברוחי אמר ה' צבאות'. ב'7 באוקטובר היה לנו אותו צבא, אותו מודיעין, אותם מטוסים, אותו ראש ממשלה... אבל לא הייתה לנו רוח ה' שיש לנו עכשיו. עם ישראל התעורר בשמחת תורה, נזכר מי הוא, והוא נמצא היום במקום אחר לגמרי. וזה משפיע על ההנהגה. את התוצאות אנחנו רואים בכל ההחלטות מאז, כשהשיא, נכון לעכשיו, הוא מה שראינו הלילה באיראן. כשהתודעה שלנו במקום הנכון, כשכל הדור הצעיר אומר 'דרך אמונה בחרת', כשהעם מלא גבורה ואמונה וקדושה, כשרבים כל כך בעולם היהודי לובשים ציצית, מניחים תפילין, לומדים תורה ומתחברים לזהות שלהם - זה נותן כוח ורוח להנהגה, לצבא, להכול. עם כלביא!."

אפרופו ההשפעה של המלחמה על חיינו, יש אדם אחד שאני יודע בוודאות שעבר שינוי אישי מאז מה שקרה ב'7 באוקטובר. קוראים לו בנימין נתניהו. טוב, מהשבוע כולם יודעים את זה. זו לא חוכמה. אבל אני מתיימר לזהות תהליכים. אם לא שנים קודם, אז לפחות כמה שבועות קודם. ובכן, תרשו לי לצטט את עצמי מטור שנכתב כאן לפני פחות מחודש: "אני חושב שבשנים האחרונות משהו עבר על נתניהו. בפרפרזה על הקמפיין שהוא של לפיד: זה לא הנתניהו שהכרנו. כן, האסון הנורא של 7 באוקטובר, והשנה המטורפת שקדמה לו, שנת הכאוס והמרי האזרחי והסרבנות (בגלל שינויים מינוריים בעילת הסבירות!), שנה שגרמה לסינוואר לחשוב שזה הזמן לשחוט אותו - כל אלו, וכמובן הרדיפה המשפטית, הביאו את נתניהו להתפכח. להבין שהוא לא יכול להסתפק בלשמר את המצב הקיים. שצריך לקום ולהילחם בדיפ סטייט במערכת המשפט ובמערכת הביטחון. כי אחרת, שוב לא יעירו אותו בבוקר. אתה הראש - אתה ישן. וכן, אני חושב שכמו אצל כל יהודי בעולם, גם אצל נתניהו התעוררה הנקודה היהודית מאז 7 באוקטובר. הוא הרי יודע יותר אחד כמה ניסים והשגחה פרטית וסייעתא דשמיא יש כאן, מאחורי הקלעים, לא רק במבצע הביפרים אלא בכל רגע."

השבוע חזרתי אל תמליל הנאום ההוא, שהיה לי כל כך חשוב לסמן כאן לפני שלושה שבועות. עכשיו הוא נהיה אפילו יותר משמעותי. אז ברשותכם, אני מביא שוב כמה מהדברים שנאמרו בו. לא, לא תמצאו בו רמזיות על המתקפה המתקרבת באיראן, אבל כן תמצאו בו יותר מרמזיות על הרוח הגדולה שמפעמת לאחרונה בעם ישראל וגם בראש הממשלה, שהביאה אותו להחלטה ההיסטורית של יום חמישי האחרון: "אני לפעמים חושב שאולי באמת צריך שכל לוחם בצה"ל יכיר את פירוש רש"י הראשון לתורה. איננו ליסטים בארצנו! איננו זרים בארצנו! וזהו ארץ ההבטחה! וזהו ארץ ישראל!."

וכאן הגיע ציטוט שכל כך מתאים למה שקרה השבוע. אני מדמיין את נתניהו אומר את זה במרכז הרב כשהכנות לתקיפה ההיסטורית באיראן הולכות ונשלמות: "אני רוצה לומר לכם עוד משהו חשוב בנוגע למלחמה, והוא מודגש בכתבי הרב קוק, זכר צדיק לברכה. הוא אומר כך: 'כל נפילה היא מכשרת עלייה כפולה'. כל נפילה מכשירה דרך לתיקון, להתחזקות, לצמיחה. ככה היה במלחמת העולם הראשונה, שאילצה את הרב קוק לשהות מחוץ לארץ ישראל, ומבין תימרות האש והעשן יצאה הצהרת בלפור להקמת הבית הלאומי בציון. ככה היה לאחר מלחמת העולם השנייה, עם החלטת כ"ט בנובמבר של האו"ם על הקמת המדינה. ככה היה במלחמת השחרור עם הכרזת העצמאות. חוט חיינו כמעט נותק שם, אבל אנשים לא ויתרו. והיינו בפרע עצום, מעטים מול

1נו, אז איך עבר עליכם השבוע? איך זה לזכות לחיות בתקופה היסטורית? איך זה לחוש את המשק? מרגש, אה?

כשאני קורא על תקופות היסטוריות בתולדות מדינת ישראל, אחד הדברים שהכי מסקרנים אותי הוא לנסות להבין מה הרגישו המון העם. האמת היא שכמעט תמיד אני לא מצליח לקבל תשובה לשאלה הזאת. הרי איך לומדים היסטוריה? בעיקר מתוך ספרים שמתארים את התקופה, אולי מהקלטות נדירות וקטעי ארכיון. אבל מכל אלה אפשר ללמוד בעיקר על הלך רוחם של מנהיגי התקופה, הפוליטיקאים, אנשי הצבא, אפילו אנשי הרוח. וזה מרתק כמובן. אני לא אומר שלא מרגש אותי לשמוע את תקיעת השופר של הרב גורן בכותל, או את נאום השישה מיליון קטגורים של גדעון האוזנר בפתיחת משפט אייכמן, או את בן גוריון מכריז בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל וכו' וכו'. אבל אני מאוד רוצה לדעת איך הרגישו באותם ימים האנשים שלא היו גיבורי התקופה, לא ראשי ממשלות ולא משוררים, אנשים רגילים. איפה זה פגש אותם בחיים האישיים שלהם? ביום יום? לא מיד באותו רגע, אלא שבוע אחרי. חודש אחרי. זה שינה אותם? זה השפיע על המחשבות שלהם? על שיחות החולין שלהם? על התפילות שלהם?

2כמו שאמרתי, אין לי תשובה ברורה לשאלות מהסוג הזה, ואולי לכן אני קצת בלחץ בימים אלה. קודם כול מהאזעקות. זה לא שאני עסוק כל הזמן רק בשאלות על מהות החיים. אבל כן, הקאמבק המפתיע של דיני ומנהגי הקורונה - לא להתקהל בתפילות, לחגוג שמחות בפורום מצומצם, לנסות להתחבר על הבוקר ליום של בית הספר - גרם לי למחשבות נוגות. האם בסופו של דבר, אחרי שהכול ייגמר, כל האירועים המכוננים שאנחנו עוברים כאן אכן יטביעו חותם על חיי היומיום שלנו, או שזה יהיה כמו חתונות הקורונה למשל? זוכרים איך דיברו כאן בשיא המגפה, על כמה חתונות הקורונה מחזירות אותנו אל הפשוט והאמיתי? מעתה לא יהיו עוד אירועי שופוני, אמרנו, אלא חופות משפחתיות, קטנות, שמחות יותר. נו, ומה קרה דקה אחרי שנגמרה המגפה? חזרנו לאולמות הגדולים, לחתונות הגדולות, לצ'קים הגדולים. אז יכול להיות שגם בסיפור של המלחמה זה יהיה ככה? אחרי כל המחירים הכבדים, אחרי כל ההצלחות הפלאיות, אחרי ההתעוררות הרוחנית ההיסטורית של עם ישראל, נישאר בסוף אותו דבר? רק כמה מדבקות מתקלפות עם משפטי חיים של נופלים יזכרו לנו שפעם היו כאן ימים עם משמעות?

3בליל שבת, למחרת המבצע באיראן, פגשתי במקרה בירושלים את יהושע שני, אבא של סרן אורי מרדכי הי"ד שנפל בקרב גבורה בכיסופים בשמחת תורה ההוא. לצד הורים שכולים נוספים שחברים ב'פורום הגבורה' שבראשו הוא עומד, ולצד צביקה מור והורי חטופים ב'פורום תקווה', יהושע שני השפיע על השיח הציבורי כאן מאז 7 באוקטובר. לפעילות הזאת יש חלק בכך שמדינת ישראל לא נכנעה בטרם עת למחבלים מעזה או מלבנון. ובעצם גם לא לאיראן. בספרי ההיסטוריה עוד יתארו כיצד הארגונים דלי התקציב האלה חיזקו את נתניהו, איגפו מימין את הממשלה, עמדו מול קמפיינים מחלישים ומסכסכים במאות מיליונים, ונתנו רוח של אמונה ותקווה.

"חשבת בעצם מה ההבדל?", הוא שאל אותי, "מה פשר הפער הבלתי נתפס בין כישלון כזה נורא, עם אלפי מחבלים שפורצים ורוצחים ב'7 באוקטובר, חלקם נערים על אופניים או זקנים על קביים, לבין צה"ל של 13 ביוני, עם הצלחה כזאת בלתי נתפסת, עם תעוזה, עם תחומים, מרחק מאות קילומטרים ממדינת ישראל, במבצע כה מסוכן ופלאי?". שאלה טובה. לא צריך להיות אב שכול, חלילה, כדי לשאול אותה. אבל אני בטוח שאצל כל מי שאיבד בן משפחה ב'7 באוקטובר, או כל מי שנחטף לו בן משפחה, השאלה הזאת נשאלה השבוע בעצימות גבוהה. אם אנחנו כאלה מוצלחים, איך נפלו ככה בשמחת תורה? איך חיל האוויר, שנעלם משמי ישראל שעות ארוכות, פועל פתאום ככה בשמי טהראן? "לדעתי ההסבר למה שאנחנו רואים פה", אמר שני, "נמצא בפסוק אחד מפורסם



מחזקים את כוחות הביטחון ושותפים לחינוך הדור הבא ולחוסן הלאומי.

תואר שני M.Ed.

• חינוך לגיל הרך
• אנגלית כשפה בינלאומית • הוראה הטרוגנית
• לקויות למידה (ניתן לשלב אבחון דידקטי)

תואר ראשון B.Ed.

בתחומים: אמנות • גיל הרך • חינוך
מיוחד • תנ"ך • ספרות שפה ואוריינות
• מדעים • מתמטיקה • לשון

לימודי המשך
והשתלמויות
למורים בשבתון

הרחבת
הסמכה

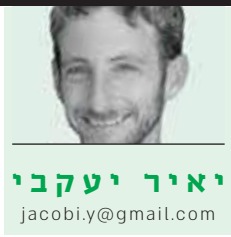
הסבת
אקדמאים

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

סרקו
ליעוץ לימודים
ללא עלות



מרכז ייעוץ והרשמה:
1-800-071-500
054-9656631



גרעין של אמת



Yair Jacobi

@YairJacobi

אני אאמין שאנחנו באמת מפרקים את האיראנים רק כשנתחיל לשלוח להם סיוע הומניטרי

פוסקים ספרדים: מותר לבדוק התראות בסלולרי בשבת פוסקים אשכנזים: אסור להשתמש בסלולרי ביום חול שמא יבוא לבדוק התראות בשבת

כשאומרים ש"ארצות הברית למעשה תוקפת באיראן באמצעות פרוקסי" זה מגניב, אבל כשאני אומר "רבוסי" אמריקע תקפו בגרמא" אז פתאום אני החנוק ההסדרניק שצריך שמישהו פעם אחת ינפח לו את הפרצוף כמו שצריך יאללה יאללה

המפלגות החרדיות: גם המשבר סביב חוק הגיוס היה חלק ממסע ההטעיה, למעשה אנחנו מאוד בעניין

- מה פתאום משבר גיוס?
- לא משבר הגיוס?
- לא, אין דבר כזה חרדים בכלל.
- אוקיי, לא נכנס איתך לזה.
- תחשוב, מה היה לפני משבר הגיוס?
- שרפות בירושלים? אירוויזיון?
- חזירי בר, אחי.
- הא?
- חזירי בר. בחיפה, בירושלים, במודיעין. בכל מקום חזירי בר. אבל מהר מאוד הפסיקו לדבר על זה והתחילו לדבר על "עניינים ביטחוניים חשובים". למה זה אתה חושב?
- כי חזירי בר זה פחות חשוב?
- לא נשמה, כי לא רוצים שתשאל את השאלות האמיתיות. כמו מאיפה הגיעו חזירי הבר פתאום? ולמה דווקא עכשיו?
- נו, למה?
- תשאל את עצמך איך יצא שחזירי הבר הופיעו דווקא בשבוע שבו נפטר האפיפיור הקודם.
- איך יצא?
- וואו, הכול צריך להגיד לך מפורש. האפיפיור הקודם לא נפטר, הוא נרצח כי הוא היה בעד לגליזציה של קנאביס, מה שהקים עליו את כל הכנסייה הקתולית שרצו ליטרלי להיות יותר צדיקים מהאפיפיור. אז מה הם עשו? הם הרעילו אותו באמצעות הדבר היחיד שיכול להרעיל אפיפיור - רעל.
- הגיוני.
- יפה. אז הם הרגו אותו. אבל כשמחליפים אפיפיור צריך לעשות את הדבר הזה עם העשן הלבן, נכון?
- כן.
- ומה זה החומר הזה ששמים שם בעשן הלבן אתה בטח כבר מנחש לבד.
- קנאביס?
- נוטרוקסין.
- מה זה נוטרוקסין?
- זה שילוב של ריטלין, אנתרקס ושום כתוש. תרכובת מיוחדת שכל עניינה שליטה ביולוגית בגלי המוח. אתה מבין?
- הם רצחו את האפיפיור כדי להשתמש בנוטרוקסין כדי לשלוט במוחות של בני האדם.
- חשבתי שהם רצחו אותו בגלל הקנאביס.
- נו באמת, ואתה מאמין לזה???
- אתה אמרת לי את זה!
- אז תתעורר על החיים שלך יא תיש, אל תאמין לכל מה שאומרים לך. הם השתמשו בנוטרוקסין הזה, אבל הבעיה היא שפיוזור החומר גורם לתופעה שנקראת ירח אדום.
- אה, כמו זה שהיה במרץ האחרון, חשבתי שזה היה סתם ליקוי ירח.
- שום ליקוי ירח, זה מהנוטרוקסין.
- ואיך זה קשור לחזירי בר?
- ידוע שחזירי הבר יוצאים תמיד כשיש ירח אדום. אז כשממש מתחשק להם. אלה האופציות. אז כשיצאו חזירי הבר הממשלה הייתה חייבת לטאטא את הידיעה הזאת כדי שהציבור לא יגלה את האמת על הנוטרוקסין.
- אבל למה שהממשלה שלנו תשרת את הכנסייה הקתולית?
- כדי שהיא תתמוך בנו במלחמה באויב האיראני.
- אבל חשבתי שאין איראן!
- נכון. אבל הכנסייה הקתולית לא יודעת את זה!
- *עדכון פיקוד העורף: אפשר לצאת מהמרחבים המוגנים*
- תגיד אחי, אם אתה לא באמת מאמין לשום דבר למה ירדת למקלט?
- אני לא מטומטם, רק פה הקירות מגינים עליי.
- יפה, מהטילים.
- מהקרינה של הC5.
- אלוקים יעזור.

- *אזעקה. מרחב מוגן, מרכז הארץ. שתיים בלילה*
- איך אנחנו טוחנים אותם, הא?
- ככה אומרים... אתה מבסוט?
- כן. שמח שסוף סוף נכנסים בהם. אתה לא?
- האמת שלא. אני מתנגד חיטולים.
- אה. אוקיי, סליחה, לא ידעתי.
- אני גם מתקולח חופשי, מסתובב במקומות בלי מרחבים מוגנים, לא מאמין לכל השטויות האלה. עלק שיגורים מה שיגורים.
- אתה לא מאמין שיש שיגורים?
- למה, אתה ראתה בעיניים שלך שיגור?
- ראיתי בחדשות...
- איזה מאמין... ראית בחדשות. בטח אתה גם מקפיד לא להתקלח ועושה לסבתא שלך שלום רק מהמרפסת.
- לא חושב שיש בעיה להגיד שלום לסבתא.
- אז אני מנשק את סבתא שלי חופשי ולא אכפת לי כלום, איך אני איתך???
- אחי, לא נראה לי שזה חלק מההגבלות.
- אז חכה תראה, גם לזה הם יגיעו. הכול חרטא שמע לי, אל תהיה כבשה.
- הכול חרטא?
- כן.
- אז אין איום איראני?
- זה לא שאין איום איראני, נשמה.
- אז מה?
- אין דבר כזה איראן.
- מה זאת אומרת אין איראן?
- אין איראן שון כבשון, אין איראן, זו פשוט הדרך של הממשלה לשלוט עליך.
- אם אין איראן אז מאיפה הגיעו הבדיחות על הפרסים?
- נו נו יא גוזל, מי כותב את הבדיחות האלה אתה חושב?
- שלום אסייג.
- ומה שלום אסייג?
- מרוקאי?
- יפה. הוכחה שמרוקו קיימת, אני לא בן־אדם שמתעלם מראיות בשטח. אבל איראן? בחייך אין דבר כזה, תפקח את העיניים.
- אבל יש איראן במפה.
- לא אני מת, יש איראן במפה... ומי מדפיס את המפות נשמה?
- אה... בתי הדפוס?
- ומי שולט בבית הדפוס?
- שלום אסייג?
- הממשלה, יא עז! הממשלה! אין איראן.
- אז אם אני אטוס לאיראן מה אני אראה למטה, לא את איראן?
- לא, אתה פשוט תראה יותר עיראק.
- אה, אז עיראק כן קיימת.
- עיראק ברור שקיימת, אנחנו לא משוגעים. אני עצמי מתפלל אצל העיראקים.
- אז אם אני אטוס מזרחה אני פשוט אראה המון המון עיראק.
- עד שתגיע לחומות הקרח.
- מה חומות הקרח?
- העולם שטוח נשמה, תפסיק לפעות באחו.
- אז רגע, אם אין גרעין איראני למה אנחנו מתקיפים עכשיו?
- כדי להסיח את דעתך ודעת שאר העדר.
- ממה?
- ממה... תנסה לחשוב במה התעסקו פה למשך שבירר שנייה ואז מהר מהר יצור "משבר ביטחוני" כדי שלא יתעסקו בו?
- אה... משבר הגיוס?



בכל מקום, בכל מצב

הלב שלנו איתכם

Brilliant & co.

לאומית מלווה אתכם עם מגוון שירותים מקרוב ומרחוק:

מוקד שירות לשעת חירום
507* שלוחה 9 | פתוח רצוף 8:00-24:00

מענה ללקוחות שפונו מביתם | מידע על פעילות מרכזים רפואיים | תרופות ובתי מרקחת

שירותים בפריסה ארצית

במרפאות לאומית
ובמוקדי החירום

סיוע ותמיכה נפשית מיידיים

באמצעות מטפלים מוסמכים
בפניה למוקד שירות הלקוחות 507*

שירותים עד הבית

קבלת השירות: באפליקציה | באתר | ב-507*



מוקד
אחיות

מוקד שירות רפואי
24/7



מוקד
MOM

מוקד ייעודי לנשים
לפני ואחרי לידה



רופא ילדים
אונליין

בטלפון, או בווידיאו
כשהמרפאות סגורות



רופאי משפחה
וילדים מהבית

הרופאים שלכם זמינים
בהתכתבות, בשיחת וידאו
ובשיחת טלפון



דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

פחות איראן, יותר אי-רן

ריאיון בלעדי עם האיש שעוד מדור המדבר מנסה להוריד אבל כבר לא כל כך מקשיבים לו, למרבה המזל

"כי העם היהודי מעולם לא רצה מדינה ולא היה צריך מדינה. כל העניין של 'הארץ המובטחת' הוא המצאה מאוחרת של פלג לאומני משיחיסטי בראשות ההוא עם הזקן, איך קוראים לו..."

"איתמר איתם?"

"כן, והרצל. הביטי טלי, מדינה יהודית היא אוטופיה חסרת אחיזה במציאות, הזיה של מטורפים קיצונים שאני והמרגלים האחרים נאלצנו לחסום בגופנו. כי בואי נהיה כנים עם עצמנו, עדי, גם אילו היינו מצליחים להקים מדינה - מה היינו עושים איתה? כובשים אדמות? נלחמים עם השכנים? מפתחים תחביבים של רצח תינוקות חפים מפשע? לכן אמרנו לעם את האמת שהמנהיגים הפחדנים שלו מנסים להסתיר ממנו: צריך לחזור למצרים על הברכיים ולהודות שטעינו. אני בטוח שהמצרים היו סולחים לנו ומסייעים לנו להתיישב מחדש בגטאות ובמחנות העבודה".

"אז למה לא הקשיבו לכם?"

"כי ההוא שקורא לעצמו מנהיג השתלט על העם בכוח עם החברים שלו והסיסמאות האלה של 'עלה נעלה וירשנו אותה'. למרות שבעינינו ראינו שמי שעומדים מולנו הם ממש נפילים, ונהי בעינינו כחגבים. לכן, אגב, הקמנו את המכון הישראלי לנהי".

"ולא הקשיבו לכם".

"בהתחלה הקשיבו, אבל אחר כך משה נכנס בהם אז פתאום הם התחרטו. ככה זה, לא מוכנים להקשיב לאנשים חכמים כמונו למרות שכל מה שאנחנו אומרים קורה בסוף. אמרנו שלא ניכנס לארץ, ובאמת לא נכנסנו".

"הדור הבא נכנס".

"הצעירים האלה, אף פעם לא מקשיבים לבעלי ניסיון. אילו היו מקשיבים לנו כבר היינו היום אחרי המלחמה, מחפשים מגורי קבע במרכז הארץ לתושבי העוטף המפוננים, בונים מקלטים אטומיים לקראת השלמת פרויקט הגרעין של איראן ועוקבים בדריכות אחרי האיומים המתגברים של נסראללה. אבל לא מקשיבים לנו, אז תראי לאן הגענו. הנה, לדוגמה, יש לי חבר שלהורים שלו אין ממ"ד, אמרתי לו שהממשלה שלנו חסרת אחריות ושיביא אותם לגור איתו".

"ומה קרה?"

"ההורים לא רצו לבוא. אבל ההורים של אשתו באים ועכשיו הוא תקוע עם חמותו. זה מה שקורה כשלא מקשיבים לבעלי ניסיון".

"אז מה יהיה עכשיו, מר בן בכי?"

"יהיה רע, כמו תמיד. לא הקשיבו לנו בפרשת המרגלים, לא הקשיבו לנו כשתמכנו בקורח, ועכשיו לא מקשיבים לנו כשאנחנו אומרים שזה טירוף לתקוף את איראן. הרי בסוף, איראן היא מדינה רציונלית, אין לה שום סיבה לתקוף אותנו ובטח לא לפגוע באזרחים תמימים. אפס..."

"מי אפס?"

"ראש הממשלה שלנו, שבמקום לעשות שלום מביא אותנו למלחמה מוטרפת עם מדינה רחוקה שאין לה שום דבר נגדנו".

"יש האומרים שבדברים האלה אתם למעשה מסייעים לאיראן".

"לא לאיראן, לאירן. זו המטרה שלנו, אירן. להוריד את המורל, שאנשים לא ישמחו פה".

"למה בעצם?"

"כי אז לא נוכל להגיד שהכול רע ורק אנחנו התקווה. שזה בדיוק מה שהיה קורה אילו היינו נכנסים לארץ - הבייסטים היו משתלטים, וכל המעמד שבנינו לנו במצרים היה הולך פייפן".

"פיי... מה?"

"פייפן. זה מין ביטוי כזה שהבאנו מהגולה, כשעוד אכלנו חינם דגים ובצלים. אז באמת נשארו במדבר ארבעים שנה, ומאז הדור שלי הוא דור המדבר. מדבר ומדבר, אבל כבר לא מקשיבים לנו. אפילו אז, ברגע הנדיר שכן הקשיבו, שנייה אחר כך הם התחרטו וניסו להעפיל לארץ. ברור שהם חטפו את המכה של החיים, כי למעפילים מעולם לא היה ולא יהיה סיכוי".

"ואתה לא היית מהמעפילים?"

"אמורתי לך, אני בשבט מעלות עזבתי את הסניף".

צילום: מסר



צריך לומר לעם את האמת בלי לייפות אותה: באנו אל הארץ, הגיע הזמן ללכת. אילוסטרציה

"אילו היו מקשיבים לנו כבר היינו היום אחרי המלחמה, מחפשים מגורי קבע במרכז הארץ לתושבי העוטף המפוננים, בונים מקלטים אטומיים לקראת השלמת פרויקט הגרעין של איראן ועוקבים בדריכות אחרי האיומים המתגברים של נסראללה. אבל לא מקשיבים לנו, אז תראי לאן הגענו"

"שלום עזביאל בן בכי".

"ערב טוב לך ולצופים בבית".

"רק נאמר שאתה מנשיאי ישראל, בכיר לשעבר בשירותי הביון, וכיום חוקר עמית במכון הישראלי לנהי".

"ומרגל".

"סליחה?"

"מרגל. הייתי בין שנים עשר המרגלים שמשלה שלח לתור את הארץ".

"כן? אבל השם שלך לא מופיע בפרשה".

"נכון, הורידו אותי בעריכה".

"מעניין... מאיזה שבט היית?"

"נבטים. אבל אחר כך עברתי לניצנים ואז העבירו אותי למעלות".

"ואחר כך?"

"אחר כך עזבתי את הסניף".

"מר בן בכי, איך אתה מסכם עד כה את ההתקפה הישראלית על איראן?"

"בתור אחד שהשתתף בכמה וכמה מבצעים שהשתיקה יפה להם אבל אני בכל זאת מדבר עליהם בלי סוף, אני חייב לומר שהמצב היום מזכיר לי מאוד את תוצאות מבצע הריוול ההרואי שעשינו אז בארץ כנען: הישג אדיר של המודיעין, כישלון קולוסלי של הדרג המדיני".

"קולוסלי?"

"ואוניברסלי. כבר אחרי שמשלה שלח אותנו לתור את הארץ כתבתי דוח מפורט, ובו הסברתי שאין שום היתכנות לניצחון. תראי יוניתי, עמלק יושב בארץ הנגב, החיתי והיבוסים והאמורים יושב בהר ואני יושב פה כבר שתי דקות ומברבר ואף אחד לא עוצר אותי. אם אנחנו לא מסוגלים להתמודד לא עם העמלקי מעוזה, לא עם החיתי מתימן, לא עם האמורי שאומר אמירות הזויות באולפנים - איך נצליח לעשות משהו מול מעצמה אדירה כמו איראן? לא, לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנו".

"בכל זאת, לפחות כרגע נראה שאיראן היא זו שלא מצליחה להתמודד איתנו".

"ומה קובע? מה שנראה כרגע, או עשרה מרגלים - ועוד אחד שנפל בעריכה - שמוראים חד-משמעית שאין לנו סיכוי להיכנס אל הארץ המובטחת?"

"יש גם מרגלים שאומרים אחרת".

"תני לי שם של אחד כזה. אחד!"

"יהושע בן נון, כלב בן יפונה..."

"ביקשתי שם אחד, אל תבלבלי אותי עם שניים. הביטי הילה, אני לא אומר - באנו אל הארץ אשר שלחתנו, והיא באמת זבת חלב ודבש. אפס..."

"מי אפס?"

"לא את, התכוונתי שכל מה שאמורתי מתאפס לעומת ההפתקאות שהממשלה המסוכנת הזאת מובילה אותנו אליהן. גם לעם אמרתי בזמנו - אני הרי השתתפתי בפעולה אחת או שתיים מעבר לקווי האויב, כן? - אמורתי לעם את האמת בלי לייפות אותה: באנו אל הארץ, הגיע הזמן ללכת".

"לאן?"

"למצרים. צריך להסתכל למציאות בעיניים, ולהודות שהרעיון ההזוי ההוא של יציאה מעבדות לחירות נידון לכישלון מראש. את מבינה אופירה, אנחנו ישבנו לנו בשקט במצרים, קיבלנו חינם קישואים ואבטיחים, וכל מה שהיינו צריכים לעשות זה להיות עבדים ולזרוק את הילדים שלנו ליאור. לא כזה נורא, אפשר לעמוד בזה. אבל אז פתאום בא אחד, שבזמן שאנחנו בנינו את מצרים הוא ישב לו במדיין בסבבה שלו, ומכר לעם סיפורי מעשיות שהוא ייקח אותם אל הארץ המובטחת!"

"ולא לקח?"

"הוא כן, וזאת בדיוק הבעיה. אפס..."

"אני אפס?!"

"התכוונתי אפס במובן של אפס מחשבה".

"אהה".

**"הַיְּעַם כָּל־בֵּיא יְקוּם
וְכָאֲרִי יִתְנַשֵּׂא..."**

(במדבר כ"ג, כ"ד)

**ביחד, אנחנו חזקים יותר.
באמונה, אחדות
ועוצמה אנושית וטכנולוגית
נעמוד מול כל אתגה.**



הפרויקטים שאנחנו עושים הם בגדר למידה. הם נחשפים למשימות ולאיתגרים שמכשירים אותם לעולם האמיתי כשהם ממשיכים בצבא ובמערכת הביטחון צילום: אבי חיון

המוח בראש החזית

המהנדסים הבוגרים של המרכז האקדמי לב תופסים יותר ויותר עמדות מפתח בצבא ובגופי הביטחון ובולטים בעשייה הלאומית, מאז פרוץ מלחמת חרבות ברזל ועד לימים אלה ממש בחזית מול איראן. גאווה מגזרית ואקדמית // **מירי בן־דוד לוי**

מפתח הן בצבא והן בגופי ביטחון כמו השב"כ, המוסד והמשטרה ובגופי פיתוח כמו מפא"ת. הקשר של בוגרינו למערכות אלו הוא מסורתי. פרופ' מילגרום הוא בעצמו בוגר המרכז, ויש לו עבר מכובד בעשייה טכנולוגית במסגרת שירותו הצבאי.

מעבר להצלחות וההכרה הציבורית, פרופ' מילגרום חושב על הסטודנט, איש המילואים, שמשאיר את כל העיסוקים, המשפחה, הלימודים והתוכן שבחיינו ומגויס למשימה הלאומית. "נעשה הכול כדי לאפשר להם לסיים את התואר בצורה המיטבית והמקצועית ביותר ונבצע את ההתאמות הנכונות. רוב המרצים שלי מעבירים שיעורים נוספים כדי שזה יצליח. הם מוסיפים מבחנים ומועדים כדי שכולם יוכלו לגשת אליהם, התאמות ועבודות בלי הגבלה. איש מילואים שיצא למשימה עושה זאת

למערכת 'מגן אור' - מערכת יירוט הטילים החדשנית שנועדה להשלים את כיפת ברזל. זו מערכת שהליבה הטכנולוגית שלה מבוססת על לייזר רבי-עוצמה שפותח בארץ, וכבר הוכיחה את עצמה בשטח. הבוגרים שלנו שותפים לפיתוחים אלו מהשלב הראשוני ועד היישום המבצעי. זו דוגמה מובהקת לחיבור בין ערכים, ידע וטכנולוגיה - חיבור שמניב תוצאות של ממש בשדה הקרב."

בחזית העשייה

פרופ' בני מילגרום, ראש החוג להנדסת חשמל ואלקטרוניקה במרכז האקדמי לב, אומר כי במלחמה הובלטו והודגשו היתרונות עד כדי עליונות של התעשייה הביטחונית, "כאשר המהנדסים הבוגרים שלנו תופסים עמדות

הם לא רואים רק את הכסף או את ההצלחה האישית. הם שואלים את עצמם - איך אני תורם למדינה ולעולם בעזרת הידע שלי? זה נדיר מאוד בתעשייה. אצלם, הבחירה בהנדסה או במדע לא נעשית רק משיקולים כלכליים, אלא גם מתוך אידיאל ברור: לתרום לעם ישראל ולהפוך את העולם למקום טוב ובטוח יותר."

איך התרומה שלהם באה לידי ביטוי, בעיקר בתקופה האחרונה?

"אני יכול לומר באופן ספציפי על בוגרי החוג שלנו שיש להם תרומה עצומה למה שקורה במערכה ובשדה הקרב, "מדגיש ד"ר שינפלד. לדבריו, לתפיסה הזו יש ביטוי ממשי ומידי בזירה הביטחונית. "אנחנו רואים את התרומה שלהם באופן ברור - החל ממערכות תצפית מתקדמות שפותחו תוך כדי לחימה ומעניקות יכולות ויהיו רחבות ומדויקות, ועד

מציונות אינה קלישאה כשמדובר במרכז האקדמי לב - היא דרך חיים שמובילה את בוגריו לפסגות מקצועיות וערכיות כאחד. בשעה שהמאמץ הביטחוני של מדינת ישראל נמצא בשיאו, הולכים ומתבררים ממדיה של ההשפעה שמובילים בוגרי המרכז - רבים מהם אנשי מפתח במערכות קריטיות לשדה הקרב. "הכול מתחיל בשילוב הייחודי של קודש וחול - תורה ואקדמיה - שמלווה את הסטודנטים שלנו לכל אורך הדרך, "אומר ד"ר דוד שינפלד, ראש החוג לפיזיקה יישומית והנדסת אלקטרוניקה במרכז האקדמי לב, ובעצמו בוגר המוסד בתוכנית העתודה האקדמית. "הם יוצאים מכאן עם ידע תורני משמעותי, לצד הכשרה טכנולוגית מהמתקדמות שיש, אבל מה שמייחד אותם באמת זו תחושת השליחות.



הרקטור פרופ' דן בוכניק: "השילוב של המסירות הטכנולוגית וההבנה שעם ישראל חייב לשלב מדע עם תורה מביא את בוגרינו למקומות מיוחדים מאוד, ומכאן ההצלחה והרגשת השליחות המיוחדת"



צילום: מיכאל ארנבורג



פרופ' בני מילגרומ, ראש החוג להנדסת חשמל ואלקטרוניקה: "הפרויקטים הכי מדוברים היום הם של בוגרינו, כמו פרויקטים בתחום הלייזר דוגמת מגן אור, פרויקטים בתחום הסייבר - דברים שמתרחשים ממש בימים היסטוריים אלה בזירות השונות"



צילום: מיכאל ארנבורג



בעבורנו, ואנחנו מחויבים להיות שם בשבילו. זה הדבר העיקרי לתפיסתנו."

מה תוכל לספר על התרומה של הבוגרים שלכם בתעשיית הביטחון בארץ?

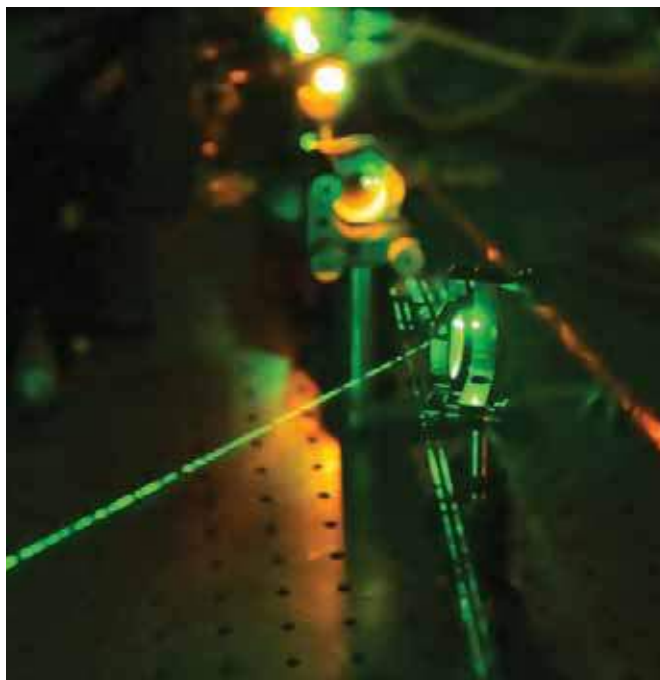
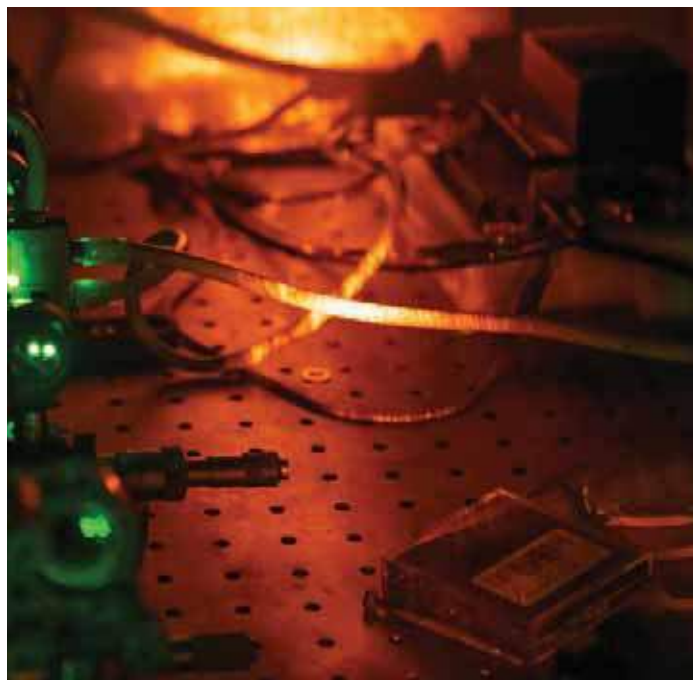
"בכל השנים שבהן הייתי במסגרת הצבאית, וגם כיום כשאני מסתכל על הבוגרים שלנו כמרצה, ניתן לומר שאין היום יחידה טכנולוגית שבה לא תמצאו בוגר של המרכז. כולם בתפקידים משמעותיים. לפני כמה שבועות הכנו שקף שמציג פרסים שבהם זכו הבוגרים שלנו: פרסי ביטחון ישראל, האות הטכנולוגי של הרמטכ"ל ועוד. בעודנו מכינים את השקף, התבשרנו בשמחה שהשנה הפרויקטים ששני בוגרים שלנו עמלו עליהם, זוכים גם הם בפרס ביטחון ישראל. השרשרת ממשיכה, ואנחנו מספרים על זה בגאווה גדולה. הפרויקטים הכי מדוברים היום הם של בוגרינו, כמו פרויקטים בתחום הלייזר דוגמת מגן אור, פרויקטים בתחום הסייבר ובניה מלאכותית - דברים שמתרחשים ממש בימים היסטוריים אלה בזירות השונות. בוגרינו מעורבים גם במיזמים פחות זוהרים, אבל כאלה שמביאים את צה"ל למקומות שבהם הוא שואף להיות למשל בטנקים ובספינות. מאות בוגרים נמצאים בחזית הטכנולוגית, מתוך ראייה והכרה בצדקת הדרך, מתוך אמונה פנימית בשירות ובמה שהם מבצעים מדי יום ביומו, ולא רק בצה"ל. בכל התעשיות והיחידות הביטחוניות."

כשמדברים על איראן, מה החלק של הבוגרים שלכם?

"אנחנו יודעים שבוגרי המחלקות השונות אצלו נמצאים בחזית העשייה של הפיתוחים החשובים ביותר. התוצאות שאנחנו רואים כיום הן של עשרות שנות פיתוח ומחקר שהתחילו כאן. תרומתם מכרעת. זה קורה כל הזמן - הבוגרים הצעירים שלנו הם אלה שמפתחים את מה שעשוי לשרת את הדור הבא, בתקווה שלא נזדקק. הם עובדים על טכנולוגיות העתיד."

שותפות מלאה בכל התחומים במדינת ישראל

פרופ' בוכניק, רקטור המרכז האקדמי לב, שירת שנים רבות בחיל האוויר בתפקידים חשובים. "באידאולוגיה שלנו אנחנו רואים בעצמנו שותפים מלאים בכל התחומים במדינת ישראל, הן בהגעה למצוינות באקדמיה שבעקבותיה אנו תורמים לעולם האקדמי, והן בתרומה משמעותית לביטחון ישראל - עבודה בתעשיות הביטחוניות ומשם פיתוח המערכות הכי מתקדמות, אשר יעצימו את חוזקה של



ניתן לומר שאין היום יחידה טכנולוגית שבה לא תמצאו בוגר של המרכז צילום: אבי חיון



הסטודנטים שלנו יודעים שאנחנו סומכים עליהם שיביאו בשורות גדולות במערכת הביטחון הישראלית צילום: אבי חיון



ד"ר דוד שינפלד, ראש החוג לפיזיקה יישומית והנדסת אלקטרו־אופטיקה: "אני יכול לומר באופן ספציפי על בוגרי החוג שלנו שיש להם תרומה עצומה למה שקורה במערכה ובשדה הקרב"



צילום: מיכאל ארנבורג

עובדים ברפאל, בתעשייה האווירית ובאלביט, שם הם מובילים בתחומם. מעצם האופי של ההנדסות הייחודיות שלנו אנחנו מבוקשים מאוד. כך למשל בהנדסת חשמל ואלקטרוניקה והנדסת אלקטרו־אופטיקה ישנה עבודה במערכות ייחודיות מאוד, לכן התעשיות מעוניינות מאוד בבוגרים שלנו. אך לא רק בתום התואר, כבר במסגרת הלימודים מקדמים הסטודנטים פרויקטים בתעשיות. מטבע העניין דבר גורם דבר, נוצר קשר עם חברות כמו אלטא בנושאי מכ"מים ובתחומים דומים. הם

מדינת ישראל, לרבות תחומי הרפואה. המוטו שלנו הוא להיות מעורבים בכל התעשייה בישראל ולתת את המקסימום באופן כזה שהמדינה תהיה חזקה ובטוחה יותר. רוב התארים שלנו תורמים ישירות לכל התחומים."

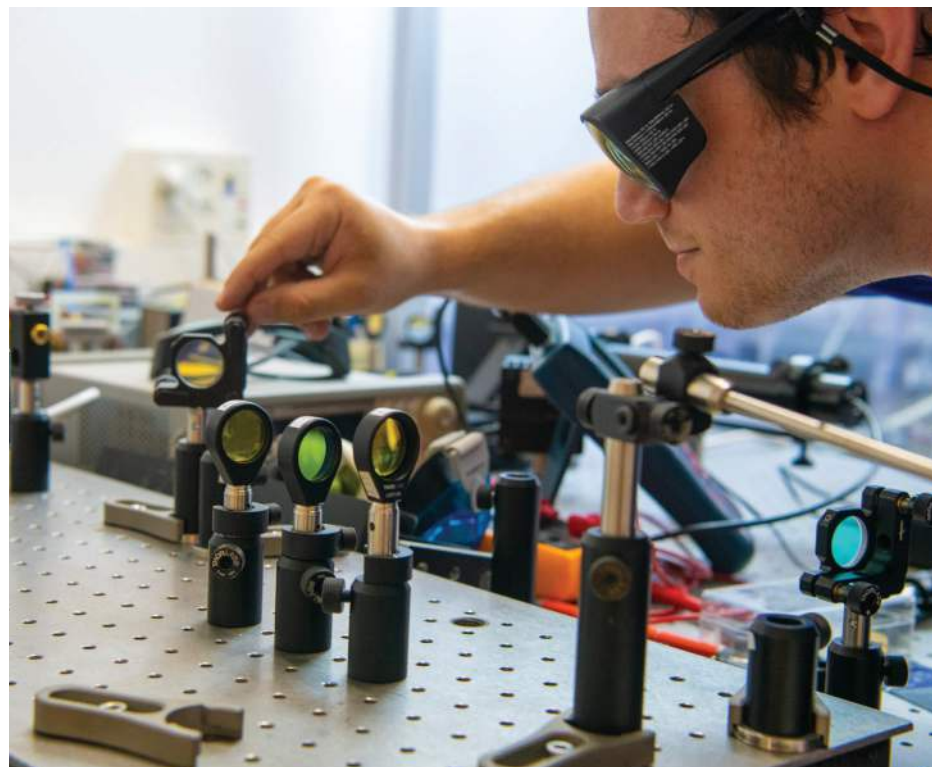
כאמור, ההצלחות חסרות התקדים של בוגרי המרכז האקדמי לב במערכת הביטחון הובילו בוגרים רבים לזכייה בפרסים ובתעודות הוקרה, לרבות פרס ביטחון ישראל. לא פחות מכך, המרכז גאה בשילוב הבוגרים בתעשייה. "רבים מבוגרינו

ובמבצע 'עם כלביא'?
"ראשית, יש אצלנו שיעור גבוה של מילואימניקים. אנחנו משקיעים הרבה מאמץ בנתינת מענה בעבורם כשהם שבים מהמילואים, תוך הקפדה בלתי מתפשרת על רמה אקדמית גבוהה, כדי שיצאו מכאן עם ההכשרה הטובה ביותר. זה ברמה הלימודית. מבחינת ההישגים - הם רבים, ולא את כולם נוכל לפרט. נוכל לומר שחלק גדול מהיכולות הצילומיות בצה"ל, שהן חשובות מאוד וקריטיות, פותחו על ידי בוגר שלנו שהוא היום איש סגל בכיר אצלנו. מדובר ביכולת דרמטית מאוד, במלחמה האחרונה. טיל החץ שמכבב במערכת הביטחונית של ישראל בימים אלה, מול החות'ים ומול האיראנים, הוא כתשובה לטילים בליסטיים, ברזל מול ברזל. גם בפיתוח המיוחד הזה בוגר שלנו שימש כראש הפרויקט. הדבר המעניין הוא שכשערכו את הניסוי המוצלח באלסקה, הוא עשה סיום מסכת. זו גולת הכותרת שלנו - מצוינות מדעית שמונחת על כתפיהם של בני תורה. זהו קידוש השם ממעלה ראשונה. השילוב של המסירות הטכנולוגית וההבנה שעם ישראל חייב לשלב מדע עם תורה מביא את בוגרינו למקומות מיוחדים מאוד, ומכאן ההצלחה והרגשת השליחות המיוחדת."

רואים שהסטודנטים שלנו טובים מאוד, והם רוצים לקלוט אותם לעבודה. אם אני מסתכל היום על הכלכלה הישראלית, בפרט בראי מלחמת חרבות ברזל, היתרונות הובלטו והודגשו עד כדי עליונות של התעשייה הביטחונית, כאשר המהנדסים הבוגרים שלנו תופסים עמדות מפתח הן בצבא והן בגופי ביטחון כמו שב"כ, המוסד והמשטרה, וגופי פיתוח כמו מפא"ת."

איזו רוח אתם מעבירים לסטודנטים שלכם?
"הסטודנטים שלנו יודעים שאנחנו סומכים עליהם שיביאו בשורות גדולות במערכת הביטחון הישראלית. זאת בדיוק הרוח. שני מרצים בכירים אצלנו זכו בפרס ביטחון ישראל, והמסר שכולנו מעבירים הוא ברור - בואו להיות שותפים מרכזיים וחשובים בתעשייה הישראלית. אופי המקצועות שאנו מלמדים מכוון להשתלבות ביחידות הביטחוניות, ואנחנו מעודדים ומלמדים אותם כיצד להיות יצירתיים בפתרון אתגרים שנקרים בדרכנו במהלך ההיסטוריה הישראלית. הפרויקטים שאנחנו עושים הם בגדר למידה, והם נחשפים למשימות ולאתגרים שמכשירים אותם לעולם האמיתי כשהם ממשיכים בצבא ובמערכת הביטחון."

מה קורה עכשיו במלחמת 'חרבות ברזל'?



צילום: אבי חיון



בימים של אתגרים עם רימון נשאים מחוברים

אינטרנט רימון מחזקים
את עם ישראל כולו ובעיקר אתכם, המשפחות,
החיילים, ההורים, התלמידים, המורים והמתנדבים
שמחזקים את הרוח הגבוהה
גם כשבחוץ המערכה סוערת

נמשיך לעמוד בחזית הדיגיטלית
כדי שתוכלו להישאר מחוברים
באמונה, בערכים ולגלוש באחריות

אינטרנט רימון הבית של הגלישה הנקייה והבטוחה

SHIELD
כלים להורות דיגיטלית


POWERED
BY רימון



"במשך השנים ישראל פעלה ככל יכולתה נגד ההתעצמות הגרעינית, אבל לא הייתה היענות מספקת בקרב הקהילייה הבין-לאומית".
מנשה אמיר

השדרה של איראן

מנשה אמיר התחיל את הקריירה העיתונאית שלו כנער במולדתו איראן, אך כשעלה ארצה הפך לשופרה של מדינת ישראל באוזני האזרחים האיראנים: כמי ששידר עשרות שנים בתחנת 'קול ישראל' בפרסית, והקים את אתר החדשות של משרד החוץ בפרסית, הוא הפך לקול מוכר בקרב מיליוני מאזינים איראנים. גם במערכה הנוכחית הוא ממשיך לדבר את ישראל בדרך אל היעד – הפיכת משטר האייתוללות

יוסף ארנפלד // צילום: מאיר אליפור



"היהודים באיראן הצליחו להסביר לשלטונות שהם יהודים ולא ציונים, ולכן הם חיים שם בשלום". יהודים מתפללים באיראן

בסוף שנות ה־80, לאחר תום מלחמת איראן-עיראק ועם התגברות העניין הישראלי באיראן, החל אמיר לכתוב מילון פרסי-עברי-אנגלי. "מילון זה עזר מאוד לישראלים שעוסקים באיראן. זה לא מילון רגיל, אלא מילון שהוא שלם מבחינת כל הביטויים הקשורים לצבא, לעיתונות, לתקשורת ולשיחות יומיומיות. המילון הזה שימש

את המצב וניתחתי את העניינים. הפרסום קיבל תהודה רבה באותם ימים."

זאת בעצם הייתה דריסת הרגל הראשונה של אמיר בתקשורת הישראלית. חודש לאחר הגעתו ארצה, בשנת 1960, אירעה התפתחות משמעותית יותר בקריירה התקשורתית הישראלית שלו. "באותם ימים הורה בן גוריון להרחיב את שידורי

הציוני ביחד".

באותה תקופה ביקשה הסוכנות היהודית, שהייתה פעילה בטהרן בזהירות רבה, להזמין קבוצה של מורים יהודים שמלמדים בבתי ספר באיראן לבקד בישראל לסמינר של חודשיים. "בתור עיתונאי ביקשו שאצטרף, וקיבלתי את ההזמנה בשמחה", הוא משחזר. "הגעתי לישראל בגיל 17.

שמענו הרצאות על יהדות וציונות, ביקרנו וטיילנו במקומות שונים בארץ, נפגשנו עם נשיא המדינה דאז יצחק בן צבי, וזה מאוד מצא חן בעיניי. החלטתי שאני חוזר לאיראן כדי לסיים את לימודי התיכון שלי ולאחר מכן אעלה לישראל ואתחיל ללמוד באוניברסיטה."

"מדובר על השנים 1959-1968, לפני 70 שנה, כשראש הממשלה דוד בן גוריון רצה ליצור ציר של מדינות לא ערביות. הוא ניסה להתקרב לאיראן ולבנות ציר שיורכב מאתיופיה, טורקיה ואיראן", הוא מסביר את ההקע המדיני. "בהתאם לכך, ישראל ריכזה מאמצים כדי לקשור קשרים עם איראן - מדינה שנשלטה על ידי דעות

איסלאמיות. אך מתוך ההבנה של המורכבות הפוליטית, הפעילות הישראלית נעשתה באיטיות ובזהירות".

זמן לא רב אחרי שחזר אמיר מהביקור בישראל, ביקר בטהרן העיתונאי הישראלי דוד סיטון ז"ל.¹ "פגשנו ושוחחנו. הוא מאוד התפעל שיש יהודי כה צעיר שפעיל בעיתונות האיראנית. הוא הודרך אותי ואמר שהוא יכול לעזור לי לבוא לישראל, ויכדאי שגם בישראל אמשך במקצוע העיתונות, וכך היה. שלושה חודשים אחרי בואי לארץ, ועל אף ידיעתי הדלה בעברית, הצלחתי בעזרתו של דוד סיטון לחבר מאמר על מה שקורה באיראן, והמאמר פורסם בעיתון 'הארץ'".

מה חידשת לישראלים על מה שקורה באיראן?
"אני לא יודע אם היה חידוש, אבל בתור אדם
שחי באיראן, בא מאיראן ועוקב אחרי איראן,
כתבתי מאמר על מה שקורה ולמה קורה. תיארתי

השבו, בעיצומו של גל התקיפות הישראליות באיראן, התראיין מנשה אמיר, פרשן לענייני איראן, ולשעבר מנהל אתר האינטרנט של משרד החוץ בפרסית ושידורי 'קול ישראל' בפרסית, לעיתונאית איראנית כבת 40 המתגוררת בלונדון. על אף הנושאים הבוערים שעמדו על הפרק, העיתונאית לא הצליחה להסתיר את התרגשותה. "דלתי על הקול שלך וכך גם כל המשפחה שלי. למרות השנים הרבות שחלפו, זיהיתי אותו מיד", היא אמרה לו בפתח הראיון.

אומנם כאן בישראל קולו של אמיר פחות מוכר לציבור, אך במשך קרוב ל־60 שנה הוא היה הדמות שמוזהה יותר מכול עם שידורי 'קול ישראל' בשפה הפרסית, עד שירדו מעל גלי האתר עם סגירת רשות השידור לפני כמה שנים. השידורים בפרסית החלו ב־15 דקות ביום, מדי ערב בשעה 17:30. עם הצטרפותו לתחנה בשנת 1960 התרחבו השידורים ל־30 דקות ביום. בשלב מאוחר יותר, כשאירעה המהפכה באיראן, השידורים התארכו לשעה שלמה, ואחר כך גם לשעה וחצי.

“הקול שלי כל כך מוכר באיראן, שהיום כל מוסלמי שאני מדבר איתו אומר לי שהוא זוכר את קולי ואת נועם דיבורי בפרסית”, מחזיק אמיר בשיחה עם ‘בשבע’. ‘בשידורים הללו הצלחנו לרכוש את ליבו של העם האיראני. זה היה שידור בגלים קצרים, שהיה מיועד לאיראן, והיו לנו מיליוני מאזינים ותגובות. גם בישראל, מי שהיה לו מכשיר רדיו עם גלים קצרים יכול היה להקשיב. במלחמת איראן-עיראק, ‘קול ישראל’ בפרסית הייתה תחנת השידור היחידה בעולם שהודיעה לאזרחים באיראן שהיום הצבא העיראקי מתכוון לפתוח במתקפת טילים נגדם, ומיליוני המאזינים באיראן היו מקשיבים לנו כדי להחליט אם באותו ערב הם ישהו בביתם, או שתהיה מתקפת טילים והם יצטרכו לברוח לשדות שמחוץ לעיר. לצערי, בגלל בירוקרטיה וסיבות אחרות סגרו את רשות השידור, ויחד איתה את השידורים שלנו”.

"בראיונות בפרסית ניסיתי להפריך את ההאשמות כאלו מדינת ישראל רוצה להחריב את איראן. האשמה כזאת מסוכנת מאוד, כי היא יוצרת קרע בין העם האיראני למדינת ישראל. היום הרבה איראנים מזדהים עם מדינת ישראל, מזדהים עם צה"ל על כך שהוא תוקף ומחליש את המשטר, וסולל את הדרך לאזרחים באיראן להתכונן להפיל את המשטר"

מנשה אמיר נולד לפני 85 שנים בשכונת היהודים בטהרן. אביו, שהיה איש קבע בצבא איראן, הגיע משושן הבירה, המדאן. אימו הייתה בת למשפחה שהגיעה לאיראן בעקבות גירוש ספרד. בילדותו הקהילה היהודית בטהרן לא הייתה כל כך מגובשת. "בגלל הקיצוניות בעמדות התושבים המוסלמים, אנשי הקהילה היהודית התנהגו בזהירות רבה, ואפילו במידה מסוימת של פחד", הוא מספר. "אחרי מלחמת העולם השנייה השערים נפתחו, והיהודים הצליחו להיכנס למקצועות חדשים, לצבור הון ולעזוב את שכונת היהודים הענייה והדלה. אבל אנחנו נשארו שם, רק אחר כך הצלחנו לעבור לשכונה טובה יותר".

בצעד פחות אופייני ליהודים בני גיל, בגיל 17, במהלך לימודיו בתיכון, התחיל לעבוד בעיתונות האיראנית ולפרסם בה מאמרים. הוא ניצל את הידע שצבר בצרפתית כדי לעבוד כמתרגם ועורך משנה בעיתון הערב 'כיהאן'. למרות שבאותה תקופה הייתה איבה גדולה לישראל, הוא פרסם בעיתונות האיראנית מאמרים שמציגים את הצד החיובי של מדינת ישראל וצורת השלטון בה - הדמוקרטיה, את תשובת ישראל לבעיית הפלשתינים וכן הלאה. "כיהאן" דומה בתפוצתו ובהשפעתו לעיתון 'דיעות אחרונות' בישראל, הוא מצייץ. "העיתון עדיין קיים כיום באיראן, אבל הוא הכי שונא ישראל ושונא יהודים. הכותרת הראשית שלו שלשום הייתה: אנחנו נסיים את המלחמה ואת המשטר

את ביטחון מדינת ישראל, ואני לא יכול לפרט יותר", הוא מגלה טפח ומסתיר טפחיים.

קול ישראל' בשפה הפרסית מ־15 דקות ל־30 דקות, וכך הצטרפתי לשידורים זמן קצר ביותר לאחר עלייתי ארצה". כך, כאמור, במשך קרוב ל־60 שנה, 34 שנים בתור שדרן ו־24 שנים כמנהל השידורים, היה חלק בלתי נפרד משידורי קול ישראל בפרסית.

במקביל לשידורים, התקבל לאוניברסיטה העברית בירושלים והחל ללמוד לתואר ראשון במדעי המדינה והמזרח התיכון. "הואיל והייתי עסוק בעבודה בקול ישראל' ובעבודה עיתונאית אחרת, הלימודים לתואר ראשון לקחו לי שש או שבע שנים", הוא מציין. "חודשיים לאחר בואי ארצה, עם תעודת עיתונאי, הייתי נוכח במשפטו של אייכמן ודיווחתי לעיתון 'כיהאן' בטהרן יום יום על המתרחש בבית המשפט. אחר כך היו קבוצות של ספורטאים איראנים שהגיעו לארץ לתחרות - וגם על זה דיווחתי לאיראן".

לדבר את הפרס על רון ארד

השלטון, לאוניברסיטאות, לבתי ספר ולכל קבוצה שרצתה לדעת מה קורה באיראן".

במהלך שנות ה-2000 לקח אמיר חלק בניסיונות לאתר את הנווט השבוי הנעדר רון ארד. "לפי בקשת משרד הביטחון, נרתמתי להפיץ את הידיעה על מתן פרס בשווי עשרה מיליון דולר למי שיודיע על מקום הימצאו. לשם כך הופעתי בכלי תקשורת שמגיעים לאיראן, הן באירופה והן בארצות הברית, דברתי את הנושא והדגשתי את גובה הפרס."

קיבלת פידבק? מישו פנה לישראל בעקבות ההופעות שלך בכלי התקשורת?

"זה החלק הסודי של הנושא, שלא הייתי מעורב בו. הוקם מטה תקשורת עם מספר טלפון אחד, אבל עם קווים רבים. ישבו צוותים 24 שעות ביממה, ענו לטלפונים שהגיעו מאיראן וממדינות אחרות, אספו את המידע והעבירו אותו הלאה לאגף המודיעין בצה"ל, כדי לנתח ואולי להצליח למצוא מה עלה בגורלו של רון ארד."

לאורך השנים הפך אמיר למסבירן הכמעט רשמי של מדינת ישראל מול העם האיראני. "גם כיום, קרוב ל-55 שנים אחרי שהגעתי ארצה, אני ממשיך להיות המסבירן של מדינת ישראל", הוא מכריז. "מיד אחרי 7 באוקטובר, ואפילו לפני כן, עמדתי בקשר עם כלי התקשורת דוברי הפרסית ברחבי העולם - תחנות טלוויזיה שמשרדות אומנם מלונדון, לוס אנג'לס או מקומות אחרים, אבל יש להן מיליוני צופים באיראן. אני מתראיין ומסביר את העמדות של מדינת ישראל, את המציאות האמיתית, ומנסה להזים את הטענות ואת ההאשמות כלפי ישראל ואת מה שנקרא 'האכזריות של צה"ל כלפי האוכלוסייה בעזה', או אפילו עכשיו בטהרן".

"בימים האחרונים יש באיראן אינטלקטואלים כביכול שמפרסמים הודעות נגד המתקפה הישראלית, ואני מתבקש ומופיע בשידורי טלוויזיה בפרסית בתחנות שונות, ומסביר מדוע ישראל נאלצה לתקוף באיראן ומדוע ההאשמות שישראל רוצה להרוג איראנים הן לא נכונות, ולמה התכוון ישראל כ"ץ, כשאמר שאם יהיה המשך מתקפת טילים איראנית נגד מדינת ישראל ואזרחיה טהרן תעלה באש", הוא מרחיב על פעילות ההסברה האינטנסיבית שלו בימים האחרונים. "הסברתי מה הכוונה של הביטוי 'טהרן תעלה באש', וניסיתי להפריך את ההאשמות כאילו מדינת ישראל רוצה להחריב את איראן. האשמה כזאת מסוכנת מאוד, כי היא יוצרת קרע בין העם האיראני למדינת ישראל. היום הרבה איראנים מזדהים עם מדינת ישראל ועם

צה"ל על כך שהוא מחליש את המשטר, וסולל את הדרך לאזרחים באיראן להתכונן להפיל את המשטר".

העם האיראני סובל מהמשטר כיום?

"סובל ביותר. זה שנים רבות שהאיראנים מפגינים נגד המשטר ורוצים להפיל אותו, אבל אומרים שהם לא מצליחים בלי תמיכה מבחוץ. והנה, התמיכה הגיעה ממדינת ישראל. ישראל הנחיתה מכה קשה מאוד על משמרות המהפכה, וכוחות הדיכוי של המשטר באיראן חלשים עכשיו, ולא יכולים להתמודד בצורה נרחבת נגד התמרדות האזרחים. הגיעה העת וזה הזמן המתאים לא לפחד לצאת לרחובות ולנסות להפיל את המשטר הזה".

העם האיראני לא בחר במשטר הנוכחי?

"העם לא בחר", הוא מתנסח בוהרות. "העם בחר בשינוי משטר, אבל לקח זמן עד שהתבהר שזה לא משטר דמוקרטי, לא משטר חילוני, אלא משטר אסלאמי קיצוני מאוד שלא דואג לאינטרסים של העם באיראן, אלא רוצה לקבל הגמוניה בעולם האסלאמי על חשבון האזרחים באיראן, על חשבון העושר האיראני והאוכלוסייה שהיא רוב רובה מוסלמית".

האיראנים שסייעו למוסד

אמיר מספר כי בטהרן ובעוד כמה ערים גדולות אחרות באיראן ישנם בתי כנסת פעילים, וכי היהודים חיים שם חיי שלום. "לשמחתי לא נוגעים בהם", הוא מציין. "הם חווים את המתקפות היום כמו כל אזרח אחר באיראן. אומנם אנטישמיות קיימת, אבל המשטר אינו מאפשר לאנטישמיות להיות פעילה ואקטיבית. חיי היהודים הם רגילים ונורמליים, סכנות לא מאיימות עליהם, והם מקיימים את חיי היום יום ואת החיים היהודיים כתקנם".

איך אתה מסביר את הפער בין האיבה הגדולה למדינת ישראל ובין חיי היהודים התקנים במדינה?

זה לא קיים באף מדינה מוסלמית אחרת.

"היהודים באיראן הצליחו להסביר לשלטונות את הרצינות שהם יהודים ולא ציונים, וכי יש הבדל בין היהדות לציונות: 'אנחנו יהודים, אנחנו מכובדים כפי שכתוב בקוראן, ואנחנו רשאים לנהל

את החיים הדתיים שלנו לפי הבנתנו'. באיראן יש שלוש דתות רשמיות מוכרות: האסלאם השיעי, הנצרות והיהדות. זה תמיד היה מקובל באיראן".

במשך שנים רבות הייתה בישראל מדיניות הכלה דיפלומטית כלפי איראן, שבעצם אפשרה לה להתעצם. זאת הייתה הדרך הנכונה?

"אני לא חושב שישראל לא פעלה מספיק. בדיוק להפך", הוא מסביר. "ב-20 השנים האחרונות ישראל הייתה המדינה היחידה שהתריעה כל הזמן נגד סכנת ההתחמשות וההתקדמות של איראן לכיוון פצצה גרעינית. אנחנו פעלנו והשתדלנו לעשות מה שיכולנו, אבל לא הייתה היענות

"בשידורי 'קול ישראל' בפרסית הצלחנו לרכוש את ליבו של העם האיראני. היו לנו מיליוני מאזינים ותגובות. במלחמת איראן-עיראק זו הייתה תחנת השידור היחידה בעולם שהודיעה לאזרחים באיראן שהצבא העיראקי מתכוון לפתוח במתקפת טילים נגדם, ומיליוני המאזינים באיראן היו מקשיבים לנו כדי לדעת אם באותו ערב ישהו בביתם או שתהיה מתקפת טילים ויצטרכו לברוח"

את השפה, אלא גם מבינים את הפסיכולוגיה ואת המשמעות של אמירות מסוימות, ואני תרמתי את חלקי עד כמה שיכולתי".

לדבריו, המספר חסר התקדים של סוכני המוסד שלפי הפרסומים מעורבים במתקפה מעיד על כך יותר מכול. "יש כאן עבודה מודיעינית יוצאת מן הכלל במשך 46 שנים. אני זוקף להצלחה הזאת גם את העובדה שהרבה מאוד איראנים שמתנגדים למשטר סבורים ששיתוף פעולה עם מדינת ישראל הוא הדרך הטובה ביותר להציל את מדינתם מידי השליטים האכזריים הנוכחיים".

מזרח תיכון חדש באמת

את השלכות המבצע הישראלי באיראן מתקשה אמיר עדיין לנבא, אבל הוא מעריך שאם הפעילות הישראלית המוצלחת תימשך כמו בחמשת הימים האחרונים, זה יכול להוביל לנפילת המשטר באיראן. "אם אכן כך יקרה, יהיו שנה או שנתיים של אייציבות באיראן. אבל אנחנו בתקווה שכל משטר שיירש את המשטר הנוכחי יפסיק את האיבה נגד מדינת ישראל, יפסיק את המרוץ להתחמשות גרעינית, ויתרכו בבניית איראן מחדש. כך ישרור שקט במזרח התיכון ושקט באזור שלנו, וזה יאפשר את קידום השלום עם סעודיה ומדינות ערב אחרות. זה יאפשר למדינת ישראל לתרום מניסיונה ומהידע שלה כדי לבנות את איראן מחדש ולהקים יחסים יציבים ועמידים ושיתוף פעולה בין שתי המדינות, שיהפוך את האזור שלנו למזרח תיכון חדש, וזו תקוותנו. אנחנו מתפללים שהחלום הזה יתממש".

יכול להיות גם שנחזור לראות טיסות של אלי-על נוחתות בטהרן כמו לפני המהפכה?

"בוודאי! ברגע שהמשטר ייפול ויחסי הידידות ייכוננו מחדש, אוכל לטוס לטהרן ולבקר במקום הולדתי בשכונת היהודים ובבתי כנסת באיראן, שאגב רובם קיימים ופעילים, חוץ מהערים שכבר אין בהן כמעט אף יהודי אחד". ●



"עכשיו זו ההזדמנות של האזרחים להתחיל במהפכה נגד המשטר". המתקפות באיראן

צילום: Majid Asgarpour רויטרס

צילום: לירון מולדובן

תמר הרשקוביץ

47 

 נשואה למשה, אם לשבעה

 תושבת נחלים

 סופרת, עובדת סוציאלית
ופסיכותרפיסטית

התחלה // נולדה וגדלה במרכז העיר פתח תקווה. "החוויות הכי מעצבות שלי, חברי הילדות וכמובן סניף מלאבס של בני עקיבא - הכול משם". הצעירה מתוך שניים.

אבא // דניאל פריש (80), במשך שנים רבות עבד ככלכלן בבנק המזרחי. "כיום בפנסיה, מתפקד בעיקר כסבא אוהב. איש ספר".

אמא // שרה פריש (77), שופטת בית משפט השלום בפתח תקווה בדימוס וממקימי המרכז האקדמי שערי מדע ומשפט בהוד השרון. "הייתה השופטת הצעירה בארץ, כיום בעלת משרד עורכי דין ובמקביל ממלאת תפקידים ציבוריים רבים. אישה ששוברת כל תקרת זכוכית שקיימת, רק בכוח הרצון".

ספסל הלימודים // ביסודי למדה בבית הספר נצח ישראל בנות בפתח תקווה, ומכיתה ז' עד י"ב באולפנת אמנה בכפר סבא. "בשנות הנעורים הייתי פעילה מאוד בסניף. זה היה בשבילי עוגן חשוב, לצד החברות הטובות, שרכשתי באולפנה ושהפכו לחברות נפש, מקצתן מלוות אותי עד היום".

כותבת רגשות // כבר כנערה מצאה שהדרך שלה לבטא רגשות היא באמצעות כתיבה והרבה שעות התבוננות על העולם. "גם במכתבים לחברות, גם בכתיבה אישית למגירה, דרך הביטוי שלי הייתה במילה הכתובה, בסיפור. עד היום שמורים אצלי מכתבים שכתבתי לחברים ולחברות בכיתות י'-י"א. הם היו נדבך יסודי בקשר בינינו".

חול וחול // לאחר שסיימה את לימודיה בכיתה י"ב, שירתה שנת שירות לאומי בהדרכת טיולים בבית ספר שדה שקמים בניצנים. "היינו ממש על הים, ונהגנו ללכת לחוף ניצנים אחרי ההדרכות. זה היה בתקופה שהכול שם היה חולות, לפני שהוקם היישוב ניצן. עד היום טבע הוא המושאב העיקרי שאני מחוברת אליו ומשתמשת בו". באותה תקופה הכירה את בעלה לעתיד.

החצי השני // משה הרשקוביץ, אף הוא פתח־תקוואי במקור. "חבר של אחי הגדול. הכרתי אותו עוד מילדות, אבל הקשר בינינו נוצר במהלך השירות הלאומי". אחרי השירות הלאומי השניים נישאו. כיום הוא ד"ר למשפטים ואיש חינוך שעוסק בהכשרה והדרכה של מנהלים, ומלווה מוסדות חינוך. "איש רוח שבשבילי הוא גם מורה דרך שמביא הביתה תורת חיים". במהלך המלחמה שירת מאות ימים במילואים כרב חטיבה בצפון. "זכות עצומה שבגיל 50 הוא זוכה להשתתף בתהליך הכללי של עם ישראל".

חלוצים // בשנים הראשונות לנישואין עבר הזוג הצעיר לא מעט תחנות. הבולטת שבהן הייתה הקמת היישוב סנסנה בדרום הר חברון. "היינו מגרעין המקימים. גרנו שם במשך חמש שנים, ועד היום בשבילנו זו אבן דרך משמעותית. בהקמת יישוב חדש בארץ ישראל הרגשנו שאנו מפריחים את השממה, וזה גם התחבר אצלי למקום של הטבע. ללכת לטייל ביער ליד סנסנה, לחיות חיים של פשטות, חיי שכנות טובים, לגדל שם ילדים, זה היה סוג של גן עדן".

מעגל החיים // לאחר החתונה למדה לתואר ראשון בעבודה סוציאלית והתחילה את

כאב מרפא // "כל אדם נושא איתו כאבים, שיושבים על תחושת חוסר שייכות וחוסר משמעות. במסע חיינו יש נטייה לברוח מהכאב באמצעות מנגנוני הגנה. אנחנו בונים דפוסים שגורמים למערכות יחסים כואבות, כשבעצם כולנו זקוקים לאהבה, קשר ושייכות. אם רק נהיה בשקט פנימי והקשבה, נגלה שמתחת לכל התנהגות יש בקשה לקשר. כשנצליח לפצח אותו, נהיה מאושרים".

תמיד בשמחה // "למרות שכל הספרים שלי עוסקים בכאב, בחיים שלי אני אדם שמח. אני מאמינה שאדם יכול להיות שמח, אם רק לא יפחד לגעת בנקודות הכאב של חייו".

כלי // גם בימים אלה, עוד בטרם הספר השביעי ראה אור, היא עמלה במרץ על כתיבת הספר השמיני מתוך תפיסה שאומנות היא כלי ולא מטרה. "גם כלי ביטוי אישי, שהרי אדם כותב את נפשו. אבל היא גם כלי ליצירת עולם טוב יותר, עדין יותר ואצילי יותר, אחרת אין לה שום טעם. לכן אני רואה בכתיבה שליחות עצומה".

רגעים מאושרים // הכתיבה היא תהליך שמאופיין בבדידות. "אני יושבת בלילות, כותבת לעצמי ושולחת את הספר

העשור האחרון הספיקה להוציא לאור שישה ספרי פרוזה, "כולם עוסקים בנופי נפש, במערכות יחסים וברגשות הפועמים בליבנו וסמויים מן העין". אחרי 'שאריות חיים', הגיעו 'לרקוד עם יד אחת' - ספר ביוגרפי למחצה שנכתב בהשראת סיפורה של אמה, "שהייתה השופטת הצעירה ביותר בארץ אף שלקתה בפוליו בילדותה ואחת מידיה שותקה לנצח"; 'רגע לפני שנאבד' - רומן טיפולי מטלטל על זוגיות ואהבה; 'לחזור הביתה' - ספר על חברות והתבגרות שמיועד לבני נוער, ו'מה שהיה בינינו' - על הגירוש מגוש קטיף. "באופן מצמרר הוא יצא כמה חודשים לפני המלחמה ומחזיר אהבה גדולה לעם ולחבל הארץ האבוד". הספר השישי, 'שובי אליי מיכאלה', עוסק בסיפור משפחתי על אמון, אהבה והתמודדות עם אנורקסיה.

החברים השקופים // הספר השביעי, שייקרא 'כמה אהבנו', נולד בעקבות המלחמה ועוסק במעגל האבל השקוף של חברי הילדות. הוא כבר כתוב ואמור לצאת בשנה הקרובה בהוצאת ידיעות ספרים. "הספר נולד מתוך התבוננות בילדים שלי שאיבדו חברים במלחמה. לא היו לי ועד היום אין לי מילים לנחם. למרות שאין ביניהם קשרי משפחה ביולוגיים, החברים מרגישים כאילו איבדו אח לכל דבר. האובדן צורב בנשמה ומשנה משהו משמעותי בחיים, וצריך לתת לו מקום".

החיים המקצועיים בתחום הטיפול. במקביל כל הזמן דגדג אצלה יצר הכתיבה, אך לקח לא מעט שנים עד שהחליטה לקחת אותו צעד קדימה. עם השנים אספה לא מעט ידע וניסיון בכל שלבי ההתפתחות של האדם: מינקות, דרך ליווי בעלי מוגבלויות בקהילה, ועד לזקנה.

אל תשליכני // לפני קצת יותר מעשור עבדה במוסד לקשישים. באחד הימים פגשה שם איש מבוגר שנגע לליבה באופן מיוחד וטלטל אותה רגשית. "חזרתי הביתה וכתבתי עליו סיפור. בכל יום שעבר הסיפור הלך והתרחב, עד שאחרי חודש כבר היה לי ביד ספר שלם מוכן. מדובר בסיפור אהבה עמוק בצד הזקנה. הייתה לי תחושה פנימית שיש לי בידיים סיפור שיכול להיות מתנה לעולם".

סיפור לשינוי // הוצאת הספר הראשון, 'שאריות חיים', היה מבחינתה אירוע מכונן. "גיליתי עולם מדהים, כמה כוח יש לסיפור בשינוי חיים של אדם אחר ובשינוי התפיסות הכי עמוקות שיש לנו כאדם פרטי וכחברה. כמו כל אומנות אחרת, סיפור מדלג על התודעות המוקדמות שיש לנו ומגיע ישירות למקום הכי פנימי בנפש שלנו ולכן יכול לחולל בו שינוי גדול".

ללא הפסקה // מרגע שהתודעה הזאת חלחלה בה, לא הפסיקה לכתוב. במהלך



השבוע בתלמוד ישראלי

סדר נזיקין | מסכת שבועות

דף מ"ו - לא חושדים באדם שהוא גנב

אם אדם תובע את חברו: "החפץ שנמצא אצלך הוא שלי", הנתבע אינו צריך להביא ראיה שהחפץ שלו, מפני שיש חזקה: "אחזקאי אינשי בגנבי - לא מחזקינן". כלומר: לא חושדים באדם שהוא גנב, מפני שאנשים מפקחים לעשות מעשה גנבה. לכן, עצם העובדה שחפץ נמצא אצל אדם היא ההוכחה הטובה ביותר שהחפץ שלו, שהרי איננו חושדים בו שהוא גנב.

מסכת עבודה זרה

דף ב' - עם ישראל יקבל שכר

לעתיד לבוא מביא הקב"ה ספר תורה ומניחו בחיקו ואומר: "מי שעסק בתורה יבוא ויקבל את שכרו". מיד מתקבצות כל האומות ודורשות שכר. מלכות רומי באה לקבל שכר. אומר לה ה': "במה עסקתם?", ואנשיה יענו: "בנינו שוקים, מרחצאות, וגרמנו שיהיה שפע כלכלי, והכל כדי שעם ישראל יוכלו ללמוד תורה". יענה להם הקב"ה: שוטים שבעולם, כל מה שעשיתם לצורך עצמכם עשיתם.

★ | מן ההיסטוריה | יהודי ההרים בקווקז

יהודי ההרים מהקווקז היו קהילה יהודית גדולה, שהתקיימה באזור הקווקז - בין אירופה לאסיה, באזרבייג'ן ובדגסטן. הם כינו את עצמם "ג'והור" שפירושו "יהודים", ודיברו בשפת הג'והורי. לפי המסורת של הקהילה, הגיעו אבותיהם לשם לאחר חורבן בית ראשון וגלות בבל. בהמשך התחלקו לחמש קבוצות עם הבדלים במיקום ובשפה. לאורך אלפי שנים הם שמרו על היהדות והקפידו על קיום המצוות. רבים מהם נרצחו במהלך השואה, וחלקם התגייסו לצבא הסובייטי כדי להילחם בנאצים. עלייה מהקווקז לארץ ישראל החלה לפני הקמת המדינה, והעולים משם תרמו מניסיונם כאנשי חקלאות, עבודת כפיים ולוחמים. רבים נוספים עלו בשנות ה-90, וכיום מונה הקהילה בישראל כ-80,000 איש.



ביחד ננצח!

התלמוד הישראלי הינו פרויקט חינוכי, קהילתי וחברתי השואף להעניק כלים לחיבור משמעותי ועכשווי לערכים יהודיים וישראליים, תוך חיזוק הזהות והעצמת הקשר לתרבות ולמורשת ישראל



סירקו והצטרפו למאות אלפי לומדי הדף היומי, פתחו שיעור שבועי אצלכם בקהילה לתכנים נוספים: talmudisraeli.co.il



במגרש הביתי



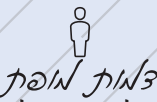
"מתעוררת בשש וחצי בבוקר, הילדים כבר גדולים אז הבוקר יחסית בנחת. רוב הימים מתחילה לעבוד בקליניקה משמונה בבוקר ועד שעות אחר הצהריים, ולפעמים גם בערב. במקביל מעבירה סדנאות והדרכות לאנשי חינוך וטיפול. בשעות הערב נהנית מזמן איכות עם הילדים המתבגרים. הכתיבה נעשית בעיקר בלילות".



"עונג שבת של בית, משפחה וילדים. הזדמנות לקרוא פרוזה, ולא רק ספרי עיון וספרים מקצועיים בתחום הטיפול - שאותם אני קוראת בשאר ימות השבוע".



אוהבת לשמוע את דני רובס ושלמה ארצי. לא הרבה השתנה מאז שהייתי נערה. בתקופה האחרונה שומעת גם את נועם בנאי, נתן גושן ושאר קלאסיקות ישראליות".



משוררת זלדה. "פרט ליכולת שלה לדייק במילים, הייתה לה התבוננות כנה, אמיצה ואצילית על החיים. אישה שהצליחה להרגיש את הזולת יותר מאשר את עצמה".



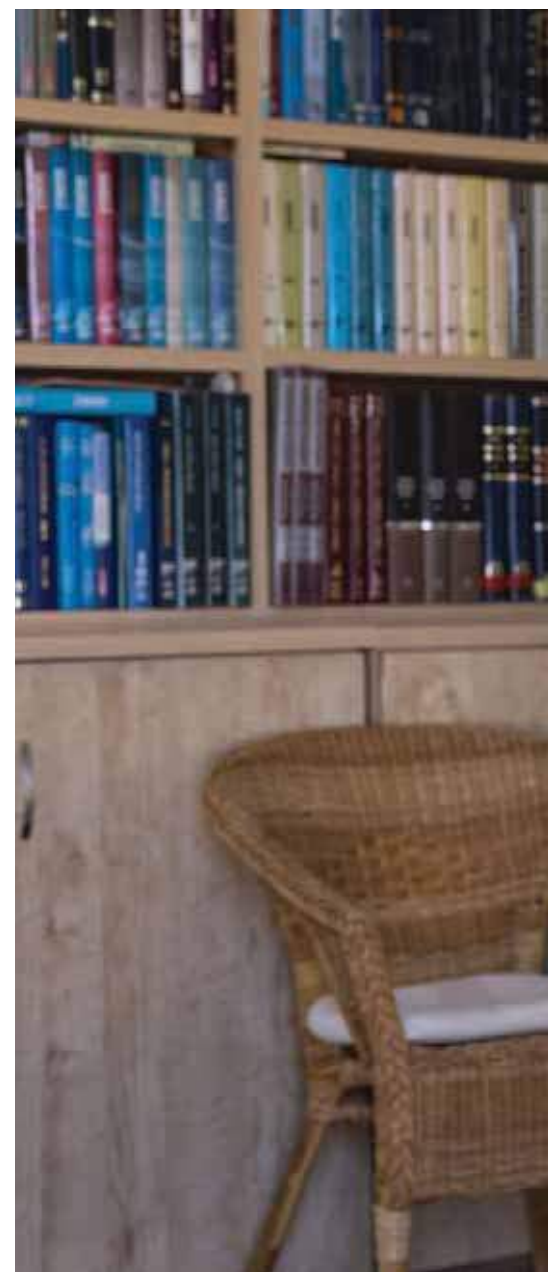
"רק בריאות ואושר לילדים".



"אני לא אישה שמפחדת".



"אמשיך לכתוב סיפורים שיוצרים ריפוי בעולם".



לעולם. השליחה היא הצעת ידידות דרך פתיחת הלב שלי לעולם. הרגעים הכי מאושרים שלי כסופרת הם כשאני מקבלת הד חוזר. מייל ממישהי שקראה את הספר והוא שינה אצלה משהו, או ווטסאפ מחוץ לארץ ממישהו שהספר הזה הזיז משהו בסיפור חייו. כך אני מרגישה שדרך המילים הכתובות יש לי ידידים חדשים בעולם. המשמעות היא לא כמה ספרים יקנו, אלא אם אצליח להגיע אפילו ללב של אדם אחד - זה כבר עולם ומלואו. זכות גדולה בשבילי להיות סופרת".

נקודת מפגש // בשנים האחרונות מחלקת את זמנה בין עיסוקיה: היותה עובדת סוציאלית, פסיכותרפסטית וסופרת. בנוסף לכך מלמדת את הגישה הטיפולית הדיאלוגית, בעיקר במפגשים אישיים בקליניקה בנחלים, אבל גם מלווה ומדריכה אנשי חינוך וטיפול במוסדות. "מדובר בייעוץ שמתמקד במערכות יחסים. הגישה הדיאלוגית אומרת שריפוי כאבים ואתגרים לא נמצא רק בתוך האדם עצמו או אצל האדם שמולו, אלא בנקודת המפגש ביניהם. ללמוד איך יוצרים נקודת מפגש אמיתית זה מסע חיים".

אם זה לא היה המסלול // "הנשמה שלי הובילה אותי למקום המדויק לי, לא חושבת שהייתה אפשרות אחרת". ●

אהבה בצל המלחמה

החתונות של מחנות העקורים.

במלחמה יש מקום ליצירת קשרים ובניית בתים בריאים וחזקים. בזמן כזה הבדידות גדולה, ויש קשב לערכים הנצחיים. דוגמה היסטורית מרתקת לכך היא סיפורם של אלפי הזוגות היהודיים במחנות העקורים באירופה לאחר השואה. במחנה ברגן-בלזן, לדוגמה, שאחרי המלחמה שימש כמחנה פליטים ענק לשורדי השואה, נישאו אלפי זוגות ונולדו מאות תינוקות בשנים 1948-1945. זאת עדות מוחשית לכך שגם בתוככי החורבן אנשים בחרו בחיים. הניצולים מצאו זה בזה נחמה וגם בסיס להמשך החיים, היציבות, ההמשכיות. זאת ועוד, מחקרים שנעשו בעקבות מלחמת העולם השנייה הראו שנוצרו קשרים קרובים בין אחים ואחיות של לוחמים פצועים בבתי החולים בארצות הברית, ורבים מהם נישאו. אומנם חלק ניכר מהקשרים הללו התפרקו מיד לאחר המלחמה והתרוקנות בתי החולים, כאשר מציאות חייהם חזרה לשגרה ולפתע לא נותר מכנה משותף אמיתי שלפני כן היה העוגן העיקרי שחיבר בין בני הזוג, אך אצל אחרים הקשר דווקא שרד.

גם היום, בעת מלחמה מתמשכת, הקשרים האנושיים ממשיכים להיטוות. במחקר שנערך באוניברסיטת בן גוריון נמצא כי דווקא בתקופות לחימה חלה עלייה בשימוש באפליקציות היכרותיות באזורים מותקפים, אולי משום שאנשים מבקשים חום אנושי דווקא כאשר הקרקע רועדת. קשר אנושי קרוב הופך לדבר שמחזיר תחושת שליטה וחיים בתוך הכאוס הגדול של המלחמה. קשרים זוגיים במציאות של מלחמה אינם סיפור רומנטי פשוט. במקום דייטים ממושכים בבתי קפה או בלובי של בית מלון, הם מאופיינים בגעגוע ענק, בשיחות ליליות, בשברי משפטים בדקות טופות וביכולת הדדית להכיל כאב, פחד וגם תקוות.

ומה עם החופשה שלי? ויש את השקופות, אלה

הן הבנות הרווקות. המלחמה השאירה אותן בתחושת בדידות כפולה: הן גם לבד, וגם לא נמצאות בתודעה שלנו. בנות שכן נפגשות, מדווחות על ריחוק של הבחור. הוא לא שם. הוא עבר המון דברים במהלך שירות המילואים שלו, וגם אם פיזית הוא מגיע לדייטים, חברים טובים שלהם נהרגו לידם והם זקוקים לסיוע נפשי. אבל בניגוד לבנות שפתוחות יותר לכך, הם לא מוכנים להגיע לשיח רגשי, קל וחומר טיפולי. וכך גדל עוד יותר הפער בין הבנות, שמוכנות להשקיע ביעוץ ובטיפול, לבין הבנים, שפחות מוכנים לעסוק בזה.

הצבא מכיר יותר ויותר בבעיה הזאת, ומשלב בסיומן של תקופות מילואים ממושכות כמה ימי הפשרה, מנוחה מכוונת לנחיתה רכה אל האזרחיות והמשפחתיות והחיים האמיתיים. לפעמים לבנות הזוג זה נראה כמו התפנקות: "אחרי שבועות ארוכים לבד בבית אני צריכה לאפשר לו עוד שבוע נופש בלעדיי? אולי שהוא יישאר לבד עם הילדים ואני אצא לשבוע נופש?".

אכן, גם לבנות הזוג הגיבורות מגיע נופש, אבל השחרור המדורג והמכוון והמלווה מקצועית של אנשי המילואים הוא צורך אמיתי שלא כדאי לוותר עליו. זה חשוב למשפחה כולה. נשות הקבע יודעות לספר על המתקנות של המפגשים החסופים, שאפופים בגעגוע ובציפייה ובמשמעות גדולה. ראייתני לא מעט מהן ומנשות המילואים, ונפעמתי מזוין הודן (פעמים שהפסיקו את השידור כדי לאפשר לדמעות שלי לזלוג). כך גם נשות המילואים שהפכו לנשות קבע ב-20 החודשים האחרונים, בונות קומה גבוהה יותר בזוגיות ובאומה כולה. ●



בנות שכן נפגשות, מדווחות על ריחוק של הבחור. הוא לא שם. הוא עבר המון דברים בשירות המילואים שלו, וגם אם פיזית הוא מגיע לדייטים, רגשית הוא חסום. חלק מהבחורים עברו דברים קשים, חברים טובים שלהם נהרגו לידם והם זקוקים לסיוע נפשי

למה הוא לא מדבר? אני זוכרת את השבת ההיא,

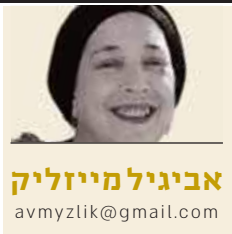
לפני כ-42 שנה, עת גייסו את בעלי באמצע שיעור תורה שהעביר בקיבוץ שעלבים. מול עיניי המשתאות, כאשר תינוק אחד בחיקי ותינוקת נוספת בבטני, הוא עלה לאוטובוס שהסיע אותו לצפון. הגעוע היה גדול. במשך שבועה שבועות לא התראינו כמעט, אבל בהסתכלות לאחור זה בנה קומה בקשר בינינו. בימינו המלחמה ארוכה הרבה יותר, ואני שואלת - אפשר לאהוב בזמן מלחמה? אהבה נדמית לנו כמרחב של חום, ביטחון וקרבה, ואילו מלחמה מאופיינת בדריכות, מתח ואי ודאות. קשר זוגי נבנה על יציבות, קרבה ונוכחות. אלה שלוש אבני היסוד שהמלחמה נוטה לערער.

אחרי מלחמה שנמשכת כבר כ-20 חודשים רצופים, זוגות רבים מוצאים את עצמם נדרשים לנווט בתוך סיטואציות של מתח קיצוני. אחד הקונפליקטים העיקריים הוא המעבר החד בין מצב לחימה קשוח למצב משפחתי אינטימי, מסע בין המחויבות לאומה ובין הרצון והצורך האישי באינטימיות. ריקוד בין קשר של כתף אל כתף לקשר של פנים אל פנים. חייל ששהה שבועות בשטח, תחת איום מתמיד, שב הביתה ונתקל בציפייה שהוא ישוב וימלא את תפקידו כבן זוג אוהב. אך למרות שגופו בבית, נפשו עוד לוחמת. הוא חוזר מהשטח, מחפש מנוחה ושקט, ודווקא אז אשתו רוצה לדבר על הילדים, על חופשה, על קניות לשבת, על תוכניות לעתיד הקרוב והרחוק. והוא רק רוצה לשבת לבד, ליהנות מהשקט, לא להרגיש. היא לא מבינה למה הוא לא מדבר, היא הרי חיכתה ימים ארוכים בסבלנות ובגבורה לשיחות הללו, והוא לא מבין איך היא מסוגלת לחשוב על הדברים הקטנים של החיים דווקא בימים אלו. במשך חודשים ארוכים הוא היה עסוק ב־doing ובהישרדות, וזה הפוך מהפתיחות ומה־being שנדרשים לאינטימיות הזוגית. המלחמה גוזלת את היכולת להיפתח, להיות נוכח רגשית, כי כל האנרגיות מופנות להישרדות. וכך נוצרת תחושת ניכור, כאשר שני אנשים קרובים ואוהבים לא מצליחים להיפגש. מדובר במשבר של תקשורת.

לתת זמן לנשום.

היא הפוסט־טראומה. הפרעה זו נפוצה במיוחד בקרב לוחמים. לפי דוח של משרד הביטחון לשנת 2023, יותר מ-7,000 חיילים משוחררים בישראל מוכרים כנפגעי פוסט־טראומה על רקע שירות קרבי. רבים מהם מדווחים על קושי ביכולת לנהל קשרים זוגיים יציבים, בשל תסמינים כמו דריכות יתר, פלאשבקים, הימנעות ממגע רגשי או התקפי זעם. בת הזוג של הפוסט־טראומטי מוצאת את עצמה לעיתים קרובות ניצבת אל מול קיר אטום של שתיקה, כעס או ניתוק רגשי מוחלט. הדינמיקה הזאת פוגעת גם ביכולת לבטא אהבה פיזית. מחקר שפורסם בשנת 2010 בכתב העת הרפואי Journal of Traumatic Stress מצא כי כ-75 אחוזים מהחיילים הסובלים מ־PTSD (הפרעת דחק פוסט־טראומטית) דיווחו על ירידה חדה ביכולת ליצור אינטימיות.

אז מה ניתן לעשות? ראשית, חשוב להכיר בקושי, בצורך בשיקום ובזמן לנשום. אהבה אמיתית מורכבת ממחויבות ונכונות להתמודד עם הקשיים שבדרך. שנית, טיפולים זוגיים, תמיכה קבוצתית, שיח פתוח בין בני זוג, כל אלו יכולים להחזיר תחושת שליטה ולבנות תקשורת חדשה, טובה יותר. דווקא מהמקום הפגוע נולדת האפשרות לאהבה עמוקה יותר, כזו שנסמכת על הבנה, הכלה ושיקום הדדי. המלחמה, על כל כאביה, אינה יכולה למחוק את היכולת האנושית הזאת, ולעיתים היא אף מעצימה אותה ומזכירה לנו את חשיבות הקשרים האנושיים הקרובים והבריאים, גם כשכל העולם סביבנו רועש.



מה שבות בדרך לממ"ד

יחד עם הכאב והצער על מותם של אזרחים קדושים על קידוש השם, הלב מתרחב ונרגש למראה הניסים המופלאים שמתרחשים לנגד עינינו

הודעה - ישראל קמה ונעמדת על רגליה, מתרוממת כלביא וחוזרת לעוז המופלא שבה. בדיוק בפרשת השבוע שבה נוצרת המנורה, אותה מנורה שעליה נאמר שהיא מעידה שהקדוש ברוך הוא מתפאר בנו, שבה דולק הנר המערבי המודיע לכל העולם כולו כי השם יתברך משכין שכינתו בישראל - בדיוק בפרשה זו זכינו לראות את אויבינו המרושעים ביותר מנקים את אוויר העולם מנוכחותם, בזה אחר זה. את הראש המתרומם שוב, מתנשא כלפי מעלה ומודיע לכל הזוממים להרע לנו - לא עוד. ובשעה שאני שומעת איך יש כאלו שעדיין מצפים לישועה מאמריקה הגדולה, נושאים עיניים אל טראמפ כאילו רק אם הוא יצטרף למערכה ננצח - חשוב לי לזכור ולהזכיר מהיכן ישועתנו: "הנה אֵל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עוזי וזמרת יְיָ ה' ויהי לי לישועה", "ולא יוכלו לך כי איתך אני להושיעך ולהצילך נאום ה'".

קשות בסיפור של השואה הייתה השאלה הכה קשה - למה לא נלחמנו? איך יכול להיות שכך עשו בנו מה שרצו? והנה אני זוכה לראות בימים גורליים אלו היפוך מוחלט ומרגש כל כך, לחוות את הלעולם לא עוד, בפרט אחרי הכאב האיום של השואה שחווינו בשמחת תורה. אני גאה ונרגשת כל כך לראות איך מכים באויבינו המרים זה שנים רבות שוק על ירך, והמראות ממלאים את הנפש בתחושת התעלות, תקווה, שמחה ואמונה מחודשת. במיוחד לאחר שבחודשים האחרונים, כמו מחלה אוטואימונית בלתי פוסקת, הקולות הנוראים של פילוג ופוליטיקה והשתלחות עצמית שוב גרמו לחלישות הדעת, לתשישות, אפילו לקצת ייאוש. אני זוכרת שממש לפני שהתחילה ההתקפה על איראן חשבתי לעצמי איך כל העולם נמצא במצב של המתנה, ציפייה לישועה שסוף סוף תגיע, בעיקר אם רואים חדשות בערוצים הלא נכונים... ואז הרגע המדהים הזה באמצע הלילה, אזעקה, צפצוף,

תוך כדי כתיבת הטור אני רצה לממ"ד, אזעקה, וחוזרת חזרה. מנסה לחשוב איך יראה העולם ביום חמישי שבו יתפרסם העיתון ומבינה שאין לי אפשרות לדעת, כי באמת הניסים שעוברים עלינו גדולים ומטלטלים כל כך. יחד עם הכאב והצער על מותם של אזרחים קדושים על קידוש השם, הלב מתרחב ונרגש למראה הניסים המופלאים שמתרחשים לנגד עינינו. ברגע זה ממש שוגרו לעברנו עשרות טילים שכל אחד מהם, כמו שלצערנו נוכחנו לדעת, יכול לגרום לנזק עצום ורב. ואני מתבוננת על כל האורות המרצדים שעל המסך ורואה אותם כבים, אחד אחרי השני. אומנם הפגיעות קשות ומכאיבות מאוד, אך הטוב כה מרובה! רוב רובם של הטילים ששיגרו הרשעים האזרחים הקמים להורגנו - יורטו, אחרים פגעו בשטחים פתוחים, השם שומר עלינו באמת!

לעולם לא עוד
בהיותי בת לניצולת שואה, אני זוכרת שאחת החוויות הכי



צילום: ששית גרינולד

אוצת טרס לצ'ס

כ-12 מנות

מן אפייה 30 דקות

דרכת קושי קלה בלוס

בזמן כזה חשוב לעשות הרבה מתוק בלב עם עוגה חלבית מופלאה במיוחד. העוגה אוורירית מאוד, ואחרי האפייה "משקים" אותה בסירוף המבוסס על שלושה סוגי חלב (מכאן השם). על העוגה שמים שכבה נפלאה של קצפת ופסים של ריבת חלב ומגישים עם פירות לקישוט.

- לצ'ס:**
- 5 ביצים
 - 3/4 כוס סוכר (150 גרם)
 - כפית תמצית וניל
 - סקית סוכר וניל
 - 150 גרם יוורט או שמנת חמוצה
 - 2 כפות שמן רגל
 - 1 1/4 כוסות קמח (175 גרם)
 - סקית אבקת אפייה
 - לסירוף שלושת החלבים:**
 - 1 1/2 כוסות חלב (360 גרם)
 - 1/4 כוס שמנת מתוקה (60 גרם)
- קופסת חלב מרוכז מחותק:**
- (כ-350 גרם) או ריבת חלב
 - בטמס שמנת או ריבת חלב
- לקצפת:**
- 2 מכלי שמנת מתוקה (500 מ"ל)
 - 3 כפות אבקת סוכר (כ-40 גרם)
 - כפית תמצית וניל
- לקישוט הצורה:**
- כף גדושה של ריבת חלב מדוללת
 - אם כ-3 כפות שמנת מתוקה
 - פירות הצונה

מכינים את העוגה: מחממים תנור לחום של 165 מעלות. שמים את הביצים, הסוכר, תמצית הווייל וסוכר הווייל במיקסר ומקציפים דקה על מהירות נמוכה, ולאחר מכן מגבירים למהירות מקסימלית. מקציפים 8 דקות עד לקבלת תערובת בהירה ותפוחה מאוד. מכבים את המיקסר ומוסיפים את שאר חומרי העוגה - היוורט, השמן, הקמח ואבקת האפייה. מערבלים במהירות נמוכה עד שהכול מתאחד. משמנים תבנית בינונית בקוטר 20 על 30 או תבנית עגולה בקוטר 26 ס"מ. יוצקים פנימה את הבליטה. אופים 25 דקות או עד שהעוגה זהובה.

בינתיים מכינים את הסירוף: שמים בסיר חלבי את שלושת סוגי החלב ומביאים לרתיחה תוך כדי בחישה.

כשהעוגה יוצאת מהתנור מחוררים אותה בעזרת מזלג או שיפוד - חורים חורים לכל אורך העוגה בחלקה העליון. בעזרת מצקת יוצקים את הסירוף על העוגה, בכל פעם מצקת אחת עד שהסירוף נספג, וממשיכים לצקת באותו אופן את כל הסירוף. נותנים לעוגה להצטנן חצי שעה.

לציפוי: מקציפים את השמנת המתוקה עם אבקת הסוכר ותמצית הווייל במהירות גבוהה למשך 3 דקות, עד לקבלת קצפת אוורירית. מורחים אותה בצורה אחידה על העוגה. מערבבים את ריבת החלב עם השמנת ומעבירים לשקית קטנה, עושים חור ומזלפים פסים מעל הקצפת. שומרים במקרר.

להגשה: מסדרים פירות בצורה נאה על צלחות הגשה ומניחים ריבוע או משולש של העוגה לידם. מגישים מיד.



הפתרון שיוביל אתכם
ליום הפתוח המקוון שלנו.



אפיקים

חמישי
הקרוב

26.6.25 ל' סיוון תשפ"ה יום פתוח מקוון לתואר ראשון

סרקו לכניסה לזום:



16:55 חשבונאות ומערכות מידע	16:25 אחיות (סיעוד)	16:00 שיחת חשיפה כללית
17:05 פיזיקה ישומית - הנדסת אלקטרואופטיקה	16:35 ביואינפורמטיקה	16:05 הנדסת תעשייה וניהול
17:15 מדעי המחשב + הנדסת תכנה	16:45 מנהל עסקים	16:15 הנדסת חשמל ואלקטרוניקה

בית מדרש | מדרשה
בראשות הרב יוסף צבי רימון



שנה ראשונה חינוך
לבוגרי צבא ושירות לאומי



מערך
מלגות רחב



שכר לימוד
אוניברסיטאי



אחוזי השמה
גבוהים



מבחן תיל
או פסיכומטרי



המרכז
האקדמי
לב

קמפוס לב הועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים 053-3951902
קמפוס טל בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים 053-3950592
www.jct.ac.il | *3239

המילואימניקים של היום
אתם האקדמאים של המחר
קבלה לקמפוסים עפ"י מתווה
חרבות ברזל לעומדים בקריטריון